

OMNI REGIS GLANS

GATEØVISA

Avisa er
overvåket

Nr. 168 (2/01)

32. årgang

Organ for avvikere

Kr. 25,-

Til valgurnene?

I år har den internasjonale protestbevegelsen Attac blitt lansert med brask og bram i alle de nordiske landene. Alt som kan krype og gå av venstregrupperinger og grasrotorganisasjoner ser ut til å ha hengt seg på bølgen. Attac har vunnet

stor oppmerksomhet i media med sin kritikk av nyliberalismen og "markedets diktatur." Kikker man bak flosklene og tar en titt på Attacs faktiske program, er det imidlertid vanskelig å forstå hva all begeistringen dreier seg om...

En annen verden er umulig!

Attac ble stiftet i Frankrike i 1998. Navnet står for "Action pour une taxe Tobin d'aide aux citoyens," som på norsk blir noe sånt som "Aksjon for en Tobin-skatt til borgernes hjelp." Denne såkalte Tobin-skatten er et forslag om en avgift på valuta-transaksjoner, og dette er altså Attacs hovedkrav. Inntektene fra denne skatten, som foreslås på 0,1 eller 0,05% er tenkt å skulle gå til U-landene. I tillegg går Attac inn for å slette all u-landsgjeld, å kjempe mot skatteparadis, og å øke skatten på kapitalinntekter.

Attac er allerede før sin fødsel i ferd med å bli identifisert med systemet. Som en blek kopi av det som en gang utgjorde sosialdemokratiet, viderefører Attac troen på at systemet kan forandres innenfra.

Attac markedsfører seg med slagordet om at "en annen verden er mulig." Men hva innebærer en annen verden? Hvis vi med en annen verden mener en verden der det er 0,05 prosent skatt på spekulative valuta-transaksjoner, der u-landsgjelden er slettet og skatteparadis er avskaffet – så er selvsagt dette mulig. Men den samme verdenen består. Sjøl om de groveste ulikhetene blir justert, og finanskapitalens mest spekulative sider begrenset, vil det fortsatt være den samme logikken som ligger til grunn for fordeling av makt og rikdom. Eiendomsretten – den statlige såvel som den private – over menneskehetens livsbetingelser, vil fremdeles innebære de samme ulikhetene, og den samme maktesløsheten for det store flertall.

Opp mot kapitalismens råeste drivkraft, det blinde profittmotiv, setter mange økt statlig styring og engasjement. Det man da feiler å se, er at markedet nettopp er avhengig av en sentralmakt, en dirigent og

administrator. Staten, være seg nasjonal eller overnasjonal, er kapitalens gode venn, ikke dens motpart. Å arbeide for en forbedring av våre vilkår på denne planeten, innebærer derfor en antistatlig såvel som en antikapitalistisk dimensjon.

Troen på at det er mulig å arbeide fram et "demokratisk og rettferdig internasjonalt handels- og investeringssystem," glemmer at kapitalismens egen logikk bygger på det store flertalls eiendoms- og maktesløshet. Problemene vi står ovenfor, kan ikke løses innenfor kapitalismens og det representative demokratis rammer. Det rådende samfunnssystem er ute av stand til å skape, uten å samtidig ødelegge. Ønsker vi virkelig en

annen verden, må vi realisere den utenfor de eksisterende rammeverk; kvalitativt nye strukturer må bygges opp, uavhengig og på tvers av staten, fagforeningsbyråkratiet, nasjonalstatens grenser og markedets "logikk."

Kapitalismen kan reformeres?

Mange gode krefter har opp gjennom historien bevist at kapitalismen kan reformeres. I tider med stor misnøye og utbredt sosial uro, har alltid mer eller mindre selvutnevnte ledere vært i stand til å søke samarbeid og fornuftige, realistiske løsninger. Et system under press vil alltid søke en vei ut av uføret, og forutsatt at mulighetene er tilstede, vil det gis store innrømmelser.

Om så ikke hadde skjedd, hadde alternativet vært uungåelig: En grunnleggende forandring av samfunnsforholdene. Dette har man fram til nå vært i stand til å unngå. Veldedighetsforeninger oppsto ut fra

erkjennelsen av dette, like så gjorde sosialdemokratiet. I mer tilspissede situasjoner har den herskende orden fått hjelp av mer ekstreme politiske bevegelser. F.eks. løste leninismen problemet i Russland i 1917, ved å gi staten en dominerende rolle i det sovjetiske statskapitalistiske prosjekt.

Om ikke annet, har alle disse bevegelsene gitt oss en rik historisk tradisjon å lære av. Det er etterhvert blitt klart at kapitalismen på utmerket vis kan reformeres – ja, det er faktisk dens sterkeste side! Like klart er det dessuten blitt at den ikke kan forandres grunnleggende, uten å samtidig opphøre å være kapitalisme. Stadig flere de siste årene har begynt å stille spørsmål ved det store misforholdet mellom våre behov og ønsker, og den daglige virkeligheten kapitalismen presenterer for oss. Det er derfor naturlig at våre valgte og uvalgte ledere og "representanter" skynder til, og forsikrer oss om deres vilje til dialog.

Men dialog forutsetter likeverdige parter. Og likeverdige parter finnes ikke i dagens samfunn. Kan hende Attac etterhvert, hvis de evner å knytte seg nært nok opp til parlamentarikere, fagforeningsbyråkrater og andre velgjørere (de er allerede på god vei), blir i stand til å føre en såkalt likeverdig dialog innenfor det

eksisterende rammeverk (EU, WTO, FN...). Men lenge før den tid, har de opphørt å representere det de nå forsøker å gi et uttrykk for: Alle de som rett og slett er lei.

Attac er allerede før sin fødsel i ferd med å bli identifisert med systemet. Som en blek kopi av det som en gang utgjorde sosialdemokratiet, viderefører Attac troen på at systemet kan forandres innenfra. Svært mange, blant dem store deler av høyresidens velgermasse, har i så måte innsett mer enn hva de velmenende byråkrater (samtidige såvel som framtidige) har forstått. Som mennesker er vi gjort maktesløse, ikke bare av de multinasjonale selskapene og børsmeaglerne, men av det politiske etablissement en masse, være seg i partivesen eller i organisasjonslivet. Venstreside eller høyreside, alle forfekter synet at vi trenger noen til å rydde opp for oss. Formyndertanken, og den ansvarlige, moderlige umyndiggjøringen, forsterker og manifesterer den rådende apatien og håpløsheten, som får sitt uttrykk gjennom hjemmesitting eller stemmegivning til høyrepopulister.

I den grad Attac kan utvikle noen virkelige motkrefter, vil det skje på lokalt nivå. Kreftene som kan utløses gjennom lokalt engasjement, som ikke er sentralstyrt men tvert i

Attac er eksperter på å vinne medias oppmerksomhet...

mot styrt av folks opplevelser av sin egen hverdag, kan legge grunnlaget for virkelige forandringer. Skjer noe slikt, vil det skje på tross av Attac, ikke på grunn av dem.

En bevegelse vil først få sin selvstendige, virkelig farlige form den dagen folk ikke lenger kun kritiserer enkelte sider ved de eksisterende forhold, men helheten som sådan. En slik kritikk av helheten kan ikke begrense seg til ytre, sosiale forhold, den må også rettes mot bevegelsen sjøl, og alle de som gjør krav på å representere den. En bevegelse som sjøl reproducerer de sosiale maktforhold, og som gjør de "vanlige" skillelne mellom styrende og styrte til sitt organisasjonsprinsipp, er dømt til å mislykkes – såfremt det virkelig er forandring som står på dens dagsorden.

"Forandring må komme nedenfra" er blitt en meningsløs floskel tømt for innhold, etterhvert som halvpopulistiske grunnplansfrierier er blitt vanlige for nær sagt alle i det (parti)politiske landskapet, være seg høyre- eller venstreside. Etter murens fall har sjøl de gamle, stats-sosialistiske partiene og organisasjonene begynt å markedsføre seg med "sosialisme nedenfra" og "sosialistisk folkestyre" (uten å bli trodd, selvsagt, og takk for det!). Attac føyer seg inn i rekken, og framstiller seg som en "grasrotbevegelse." Men ingen tar det som ligger implisitt i flosklene på alvor: At en bevegelse nedenfra, også må styres nedenfra.

Krev det umulige!

Jagland har skjønnet det. Persson har skjønnet det. Nyrup har skjønnet det. Ja, til og med Utenriksdepartementet har skjønnet det, og bevilget 80.000 kroner til Attacs stiftelsesmøte i Norge. Når vil vi skjønne det?

- Skjønne at den bevegelsen som de siste årene har satt kapitalismen på dagsorden, og ikke bare dens enkelte, mindre pene aspekter, kan så tvil om hele vår samfunnsordens legitimitet.

- Skjønne at slike bevegelser, ved å aktivisere og engasjere mennesker, kan lære de samme menneskene noe om egne krefter og muligheter, og om styrken maktesløse oppnår ved å opptre samlet.

- Skjønne at den beste måten å unngå slike katastrofale scenarioer på, er å avlede den totale kritikken, og føre den inn i baner der små, gradvise trinn settes i fokus. Der vi "vanlige mennesker" skal tas med på "samråd" med politikere og byråkrater om hvilke justeringer som trengs for å "gradvis gjøre verden bedre" – det vil si, å sikre opprettholdelsen av status quo.

Det som etterhvert er blitt kjent som "anti-globaliseringsbevegelsen," kan på mange måter sies å ha sine røtter i Chiapas, Mexico. I

etterkant av zapatistenes oppstand nyttårsaften 1994, dagen den nord-amerikanske frihandelsavtalen trådte i kraft, ble det arrangert flere "encuentros" mot den nyliberalistiske offensiven. Nettverkene som oppsto under disse konferansene, ble siden sentrale for hendelser som Euromarsjen mot arbeidsløshet i Amsterdam 1997 og Köln 1999, og blokadene av WTO i Seattle 1999.

Fra starten av har denne bevegelsen båret preg av spesielt én ting: Dens uavhengighet av den tradisjonelle parti- og sekt-venstresidens rigide organisasjonskultur. Fram til det smalt i Seattle, ignorerte de fleste den bevegelsen som vokste fram. Mediene såvel som venstresiden gjenkjente den rett og slett ikke som en bevegelse, enten fordi den stred i mot deres vante forestillinger om ledelse og struktur, eller fordi de avfeide den som anarkistisk. I ettertid er det nettopp bevegelsens anarkistiske preg som har gjort den så kjærkommen for sosiologer og trendvitere, som "den nye generasjonens utenomparlamentariske uttrykksform." Som om anarkisme og ikke-statlig sosialisme er noe nytt...

Det de alle har til felles, er en manglende forståelse av det som nå skjer (men som kanskje blir avledet av Attac og dess like). Den nye, internasjonale bevegelsen mangler ikke ledere fordi den ikke har innsett behovet for dem, men fordi den har innsett behovet for å ikke ha dem! Om en ny bevegelse skal kunne lykkes i å oppnå noen forandring, må den drives etter direkte-demokratiske prinsipper, og kreve mer enn det som er mulig innen de eksisterende rammer. Tar vi så store ord som "en annen verden" i vår munn, bør vi også diskutere hvordan en annen verden faktisk bør og kan være.

Surrealistisk Arbeideravis
c/o Lønnsslaven
PB 1920 Vika
0125 Oslo

GA 168:

VI BLIR POLITISKE

4. Tute Bianche og YaBasta!

5. Black Block

7. Valgets kvalme

8. Deres Majestet

9. Herr Wong's

valg-meny

10. Okkupasjonsnytt

13. Gøteborg

16. Verdensbanken

18. Genova

20. Storebror Ser Deg

22. Securidass

24. Pepperspray

25. Italia i tåka

28. Nytt fra fronten

30. Zapatisme

Gateavisa
Futurum Forlag
Hjelmsgate 3
0355 OSLO

Tlf: 22 69 12 84
gateavisa@sensewave.com

Kontortid: ubegrenset flexitid

Redaksjon (mer eller mindre):
Sven A. Halstensen, Are Hansen, Gunnar Mathisen, Trond Klykken, Terje Bolling, John Aage Nilsen

Trykk: Avistrykk Norge A/S
Opplag: 4000

Takk til: Oss selv!

©copyright: Bare tullball! Men oppgi gjerne kilde.

www.gateavisa.no

Tute Bianche

De Hvite Overaller

Hvite Overaller (HO) ble "kjendiser" etter demonstrasjonene mot Verdensbanken og IMF (International Monetary Fund) i Praha september 2000. De var lette å se der de sto foran hundrevis av bevæpnede og beskyttede opprørspoliti like beskyttede som dem.

Utstyrt med hjelmer, redningsvester, skumgummifylte dresser, gassmasker, skjold og hvite drakter sto de foran togets endestasjon, politisperringene, og tok imot kølle-slag uten fare og nektet å la seg jage.

Trond Klykken

Hvite Overaller har etter sin internasjonale "debut" i Praha vært faste deltakere i de fleste store demonstrasjoner Europa over. De var aktive under EU-toppmøtene i Nice og nå nylig i Gøteborg. De var aktive under demonstrasjonene mot FTAA (Free Trade Agreement of the Americas) i Quebec, Canada, og de fungerte som livvakter for Marcos under Zapatistenes marsj mot Mexico City. De var også tilstede i Genova under demonstrasjonene mot G8-møtet (hele 15.000 polstrede mennesker gikk i tog). Ya Basta! og Hvite Overaller blir ofte sett på som det samme. Dette er ikke riktig. Det ene er et nettverk, mens det andre startet som en bevegelse, men har nå også blitt en strategi, en måte å aksjonere på som kopieres verden over.

ke hvite draktene. Etter hvert ble de også utstyrt med hjelmer og annet beskyttelsesutstyr. Dette skjedde i forbindelse med en demonstrasjon mot et fengsel i byen Trieste (1998). Demonstrasjonen var vellykket: 3.000 polstrede HO klarte å presse seg inn i fengselet, ga adgang til media som dokumenterte forholdene – hvilket i sin tur førte til at det ble nedlagt. Beskyttelsesutstyret ble deretter "standardutrustning" for HO i de demonstrasjoner de deltok i. Spillereglene ble endret. Der politiet en gang i tiden kunne slå løs på myke, ubeskyttede demonstrantkropper og -hoder, møter de nå mennesker like godt beskyttet som dem selv – og som ikke løper. En representant forklarer deres valg av aksjonsmetode og utstyr slik: "I årevis har vår praksis av selvforsvar blitt misbrukt av media. Hver gang politiet angrep en lovlig og fredelig marsj eller demon-

noen tvil om hva våre hensikter var. Ved å se tilbake på historien og bruke litt fantasi fant vi opp forskjellig former for beskyttelsesutstyr som plexiglass skjold, skumgummi-rustning og plasttuber for å avverge batongslag. Alt dette ble også valgt utifra det faktum at de er synlige og tydelig kun ment brukt i selvforsvar. Vi ville at folk skulle forstå på hvilken

side fornuften lå, og hvem som startet volden. Når vi har bestemt oss for å ikke adlyde reglene pålagt oss av nyliberalismens bosser, gjør vi det ved å bruke våre kropper. TV-bildene på nyhetene kan ikke manipuleres. Et

berg av kropper som rykker frem, på et vis som beskytter deltakerne mest mulig, mot de voldelige forsvarerne av en ideologi som skaper krig og nød. Og resultatene er tydelige: folket forstår dette, journalistene kan ikke finne opp løgner som motsier bildene." Ofte stopper det ikke ved politisperringene. I mange tilfeller er målet å gjøre et inntrengningsforsøk, bryte gjennom politisperringene. I forbindelse med det planlagte inntrengningsforsøket på EU-toppmøtet i Gøteborg ble det forklart at denne taktikken var valgt for å markere og illustrere murene som set-

tes opp rundt både toppmøter som rundt hele Europa (Schengen). De understreket også at aksjonen skulle være ikkevoldelig og at ikke målet var å aksjonere mot politiet selv om det var deres sperringer som skulle forseres. Når det gjelder bruken av de hvite draktene sier de at de bæres som "et symbol på usynligheten til mennesker uten rettigheter, uten makt over egen hverdag og liv, alle

helt like, anonyme, masser av kropper som gjøres til spøkelser av det "Globale Nords" nyliberale politikk."

Hvite Overaller har ikke klart definerte saksområder de kjemper for – enhver som vil slutte seg til dem kan gjøre det. Det skal kunne romme alle de som vil være med under den aktuelle demonstrasjonen, det være seg om de er der for

Ya Basta! har sine røtter i Italias centri sociali. De begynte å gjøre seg bemerket i demonstrasjoner i 1997 hvor de dukket opp i de karakteristiske hvite draktene.

å demonstrere mot nyliberalisme, for sletting av u-landsgjeld, mot angrepet på fagforeningene, politivold o.s.v.

Hvite Overaller har inspirert andre, og de polstrede "michelin-menneskene" dukker opp i demonstrasjoner verden over. De er offisielt opprettet i Italia, Spania, Sverige, Finland, England og USA, og deres beskyttelsesutstyr og taktikk benyttes av flere og flere grupperinger verden over under demonstrasjoner.

Ya Basta!

Ya Basta ble startet i Italia i 1996 og er et nettverk som knytter sammen ulike organisasjoner og aktivistmiljøer. Navnet "Ya Basta!" er Zapatista-indianerne i Mexicos

Fortsettes på side 6

Hvite Overaller

Hvite Overaller ("tute bianche" på italiensk) er en bevegelse som i likhet med Ya Basta! har sine røtter i Italias centri sociali. De begynte å gjøre seg bemerket i demonstrasjoner i 1997 hvor de dukket opp i de karakteristis-

strasjon, var det alltid de autonomes feil. Avisene var fulle av overskrifter som "volden i gatene", "urban krigføring" osv. Vi innså at formidlingen av hendelsene hadde større gjennomslagskraft enn hendelsene selv. Vi bestemte oss for å sende sterke bilder og signaler som ikke ville etterlate

BLACK BLOC

Etter bråket i Gøteborg og Genova er Black Bloc trukket frem som den store syndebukken. Bildene av maskert ungdom som kastet stein og knuste ruter gikk verden over.

Hva er så Black Bloc? Er det en gjeng med upolitisk pøbel som benytter anledningen til å få ut litt pubertal aggresjon?

Trond Klykken

Black Bloc (BB) er ikke en organisasjon eller en gruppe man kan melde seg inn i. Det er en taktikk, en strategi. Et stort demonstrasjonstog er gjerne delt opp i "seksjoner". Det kan være seksjonen for pasifistene, en for kommunistene, en for fagforeningen osv. Seksjonen der (ofte svartkledde) anarkister er med kalles BB. Men, det er heller ikke slik at alle anarkister går sammen og at BB dermed er "alle anarkister".

De fleste anarkister som er med i slike demonstrasjoner er ikke sortkledde eller blir med BB (eller for den saks skyld er enig i deres taktikk). En BB er altså en gruppe mennesker (enslige individer og venner) som møtes under anarkiflagget og som ofte er interessert i litt mer direkte "direkte aksjon" enn en vanlig demonstrasjon i gatene. Aksjonsformene til BB varierer fra gang til gang, avhengig av situasjonen. Noen ganger holder det å ha en tydelig anarkistisk tilstedeværelse i toget og en annen gang kan man velge å utøve selektiv eiendomsødeleggelse.

Hensikten med å danne en BB under en demo kan være så mangt:

det kan være for å holde sammen, gi beskyttelse mot politiangrep og for å vise arbeiderklasse-solidaritet i praksis. Ønsket om å bli sett og ha en egen anarkistseksjon i toget er en annen grunn, samt illustrere anarkistisk tankegang ved den spontane samlingen av individer og vennegrupper uten sentral kommando som BB innebærer. BB opererer ofte i små grupper under mer "direkte" aksjoner (ruteknusing osv), dette fordi man da er mer mobil og lettere kan unngå politiet.

Første gangen de virkelig kom i medias søkelys var etter demonstrasjonene mot WTO i Seattle i 1999. Svartkledd maskert ungdom som knuste ruter var et kjært mål for fotografenes linser. Dette var likevel ikke første gangen de hadde deltatt i demonstrasjoner. BB dukket første gang opp i USA rundt 1991, under protestene mot Gulfkrigen. Deres inspirasjon kommer fra de tyske autonome på 80-tallet. En bevegelse som ble kjent for sine gateslag med politiet, men også fordi de representerte et radikalt alternativ til den "vanlige" protestbevegelsen.

Taktikker

BB har et lager av taktikker, strategier og handlemåter. Her skal noen av disse nevnes:

• Selektiv eiendomsødeleggelse:

Ifølge de fleste anarkister er ikke (privat) eiendomsødeleggelse en voldelig handling, såfremt man ikke

Ifølge de fleste anarkister er ikke (privat) eiendomsødeleggelse en voldelig handling, såfremt man ikke skader noen i prosessen.

Anarkister marsjerer i Black Block gjennom Quebecs gater

skader noen i prosessen. En knust vindusrute blir ofte sett på som et mer effektivt signal enn et vanlig demonstrasjonstog. Det er også en måte å demonstrere sin misnøye med privat eiendom på. Ødeleggelsen er vanligvis selektiv, d.v.s. at ikke ethvert butikkvindu er et legitimt mål, det er utvalgte butikker og selskapers vinduer som ødelegges (som for eksempel McDonalds som utnytter arbeidere og bidrar til nedhuggingen av jordas lunger). I en pressemelding fra én gruppe BB etter demonstrasjonene i Seattle ble eiendomsødeleggelse forklart slik: "Når vi knuser et vindu prøver vi å ødelegge det tynne laget av legitimitet som omringer privat eiendom. Samtidig avviser vi også de voldelige og destruktive sosiale forhold som preger nesten alt rundt oss. Ved å "ødelegge" privat eiendom endrer vi dens begrensede bytteverdi til en utvidet bruksverdi. Et butikkvindu blir et luftehull som slipper frisk luft inn i den undertrykte atmosfæren hos detaljhandleren (i hvert fall frem til politiet bestemmer seg for å bruke tåregass på nærmeste veiblokade). En avisboks blir et instrument for å skape slike luftehull eller lage små blokader for å ta tilbake offentlige områder eller det kan være et objekt som bedrer ens oversikt ved at man kan stå på det. En søppelkasse blir et hinder for angripende opprørspoliti og en kilde til lys og varme. En bygningssfasade blir en tavle hvor man kan uttrykke sine ideer om en bedre verden."

• Barrikadering:

Stoler, bord, søppelkasser og benker er materialer som ofte tas i bruk når

det skal opprettes barrikader. Barrikader settes opp når man vil forsinke politiet i deres fremrykning. De tennes også ofte på, både for få en mer dramatisk virkning, men også for ytterligere å forsinke. Da politiet ofte beveger seg samlet (og derfor er trege, fordi de må "holde linja") vil man ha bedre og bedre tid for hver nye barrikade man setter opp (såfremt man ikke blir angrepet bakfra også).

• Inntrengningsaksjoner:

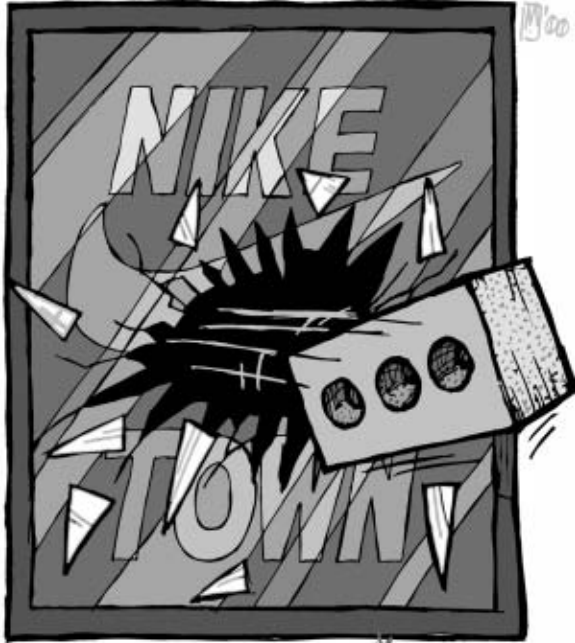
Aksjoner for å trenge gjennom politisperringer og slik skaffe seg adgang til møteområdet kan skje ved hjelp av voldelige og ikke-voldelige midler. Blant de voldelige midler har vi bl.a. kasting av ulike objekter, samt press mot sperringer. Blant de ikke-voldelige har vi også press mot sperringer, men da uten å svare på politiets vold (à la tute bianche – se forrige side). BB har deltatt i både voldelige og ikke-voldelige inntrengningsforsøk. I Gøteborg skulle de delta i en ikke-voldelig inntrengning sammen med tute bianche, men ble nødt til å oppgi dette da politiet beslagla beskyttelsesutstyret dagen før.

• Forsvar av meddemonstranter:

BB har også fungert som mobile "ekstrastykker" til bruk for å forsvare meddemonstranter. Under flere demonstrasjoner har BB operert som "livvakter" som dukker opp der det trengs, bl.a. marsjer og fredelige blokader som risikerer å bli angrepet av politi. Eller det kan dreie seg om noe så enkelt som å kaste tilbake en tåregassgranat.

LIFE IS SHORT. THROW HARD.

support your local **BLACK BLOC!**

Ødeleggelsen er vanligvis selektiv, d.v.s. at ikke ethvert butikkvindu er et legitimt mål

• Organisasjon, planlegging og koordinering:

I motsetning til det mange tror begrenser ikke BBs aktivitet seg til direkte konfrontative aksjoner. I de fleste store demonstrasjoner fra før protestene mot WTO i Seattle har deltakere i BB vært involvert i opprettelsen, organiseringen, planleggingen og koordineringen av alternative media og kommunikasjon, nettsider, ikke-voldtrening, kulturinnslag (bl.a. BB-korpset som spilte og marsjerte i Seattle og Washington), workshops o.s.v. i forbindelser med demoer.

Hvorvidt BB har kun gått i tog, drevet med eiendomsødeleggelse, hjulpet meddemonstranter og/eller konfrontert politiet har variert fra gang til gang. I Seattle (WTO 1999) drev de med selektiv ruteknusing, blokader og unarresting. I Washington (IMF og Verdensbanken, april 2000) konsentrerte de seg mest om å hjelpe meddemonstranter, ved å styrke moral og øke antallet demonstranter der eksempelvis en blokada var i fare for å bli angrepet av politiet. De drev også med hyppige og vellykkede forsøk på unarresting. Under IMF og Verdensbankens møte i Praha i september 2000, gikk BB sammen med andre i en egen seksjon som skulle prøve å komme seg frem til møtesenteret. Det ble også utøvd en del eiendomsødeleggelse. Under demonstrasjonene mot FTAA (Free Trade Agreement of the Americas – verdens største frihandelsavtale) i Quebec, Canada april d.å., ble BBs aksjoner godt mottatt av de fleste meddemonstranter. BB fokuserte hovedsakelig på å prøve å rive ned "skammens mur" (den flere kilometer lange inngjerdingen som ble satt opp for å holde demonstranter unna møteområdet). BB gikk også ut i gatene for å plukke søppel, dette for å

svare på beskyldningene fra media om at de "trashet byen". I Göteborg, under EU-toppmøtet i juni, var det meningen at BB skulle samarbeide med tute bianche under ikke-voldelige inntrengningsforsøk. Dette ble det aldri noe av. Isteden ble det utført eiendomsødeleggelse etter å ha blitt angrepet av politiet. Barrikader ble bygget og steiner ble kastet. Da "masters of the universe" møttes i Genova i juli (G8), var BB også tilstede. Her også bedrev de selektiv eiendomsødeleggelse.

Men – de ble også infiltrert av politi og nynazister. Og media har i stor grad legitimert politivolden som skjedde med de rutene som ble knust. Dette faktum (les mer om dette i "G8 – Hva skjedde egentlig i Genova?" annet sted i bladet) gjør at BBs taktikker diskuteres i det vide og det brede. Det vi tydelig ser etter disse demonstrasjonene er at det ikke nøles med å angripe og bruke grov vold mot demonstrantene, selv ikke foran TV-kameraene. Og media gjør jobben sin: dette hele fremstilles på en måte som legitimerer politiets vold og som utdefinerer demonstrantene som upolitiske bråkmakere. Selv om en knust rute i seg selv ikke er all verden, vet vi at politiet og media aktivt bruker det. Saken er den at BB må endre taktikk, vi kan ikke forvente at politi eller media gjør det. Derfor bør BB gå bort fra ruteknusing. Uten ruteknusing vil politi og media få en vanskeligere jobb med å rettfærdiggjøre batongslag og angrep med hester. Uten ruteknusing vil politiprovokatørene (og andre infiltratører) lettere avsløres.

Ruteknusingen har også en annen negativ bieffekt: det skaper avstand til mange av demonstrantene. Uten ruteknusingen kan samholdet mellom de ulike grupperinger styrkes. BB under demonstrasjonene

ne i Washington er et godt eksempel på taktikk som ikke skapte avstand, men som tvert imot ga dem økt støtte fra store deler av demonstrantene. BB konsentrerte seg da om å forsvare andre demonstranter, støtte blokader og frigjøre arresterte (unarresting). En del av aksjonene i Quebec ga dem også stor støtte fra meddemonstranter (angrep på "skammens mur" og søppelplukking i gatene).

Skape trygghet for demonstranter kan bli en viktig (og populær) rolle for BB – og unngå alt som kan tolkes som voldsutøvelse, såfremt det ikke dreier seg om rent selvforsvar. Slik vil media få større problemer med å legitimere politiets vold og det kan bidra til at flere møter opp (fordi angsten for bli utsatt for vold er minsket). Og det er vel hele poenget: samle tusener på tusener på tusener av mennesker, samt vise tydelig hvem som står for volden og hvem som prøver å si noe.

Diskusjonene om å "stenge ute" de vi definerer som voldelige demonstranter vil mest sannsynlig ikke endre på noe som helst. Har ikke politiet BB å skylde på, kan du banne på at syndebykkene finner de uansett.

Det er derfor ingen løsning å stenge visse grupperinger ute – målet bør heller være å inkludere flest mulig.

...fortsettelse fra side 4

kamprop og betyr "Nok er nok!". Det ble opprettet som en reaksjon på Zapatistaenes frigjøringskamp i Mexico og skulle støtte Zapatistenes kamp og spre deres budskap, samt kjempe mot nyliberalismen i Europa. Ya Basta! er som bevegelse sterkt knyttet til de italienske "frisoner" (centri sociali). En av deres hovedaktiviteter er arbeid og aktivitet til støtte for Zapatistene, enten dette er i form av formidling til omverdenen om situasjonen i Mexico, direkte støtte ved utplasseringer eller innsamlinger til helsesentre, bruer og andre byggeprosjekter eller boktrykking og opplæring av lokale bønder osv. Solidariteten begrenser seg ikke bare til Zapatistene: det har vært arrangert festivaler for kurdere, og blitt opprettet sentere for albanske flyktninger og en studentutvekslingsavtale med Albania. De er også aktive deltakere i og initiativtakere til mange former for direkte aksjon (bl.a. demonstrasjoner, inntrengningsforsøk, okkupasjoner og annet). En av grunnen til at Ya Basta! er blitt sett på som det samme som HO er fordi de fleste aktivister i Ya Basta! slo seg sammen med HO da de ble opprettet.

• Unarresting:

Unarresting betyr at man frigjør noen som er arrestert. Det er en ganske enkel taktikk: når en aktivist blir arrestert, reagerer en gruppe BB'ere raskt og drar personen ut av armene på politiet. Ofte kan det hende man blir stående å dra litt for å få løs den arresterte, men vanligvis bør overraskelsesmomentet være nok (få politifolk forventer at man ikke følger "spillereglene" ved en arrestasjon; d.v.s. at man forhandler om det). Unarresting har størst sjanse for å lykkes der antallet aktivister tilstede er større enn politiets.

• Maling/spraying

Reklameplakater, utvalgte butikkvinduer og -fasader blir gjerne skrevet/tegnet/malt på. Det kan være alt fra slagord til tegninger og symboler (gjærne relatert til det selskapet hvis vindu er knust).

• Demonstrasjonstog og andre "vanlige" aksjonsformer:

BB deltar også i vanlige demonstrasjonstog slik som de fleste andre demonstranter. De er heller ikke ukjente med sitt-ned aksjoner, blokader osv. Det at man tar i bruk (for noen) radikale aksjonsformer utelukker ikke deltakelsen i mer regulære former for demonstrering.

• Maskering

Et av de vanligste kjennetegn til BB er deres maskering. Dette er noe som gjøres ikke bare for å skjule sin identitet for politi og nynazister, men også for å ivareta anonymiteten i gruppen slik at det ikke utpekes en karismatisk leder. Maskeringen brukes også for å beskytte seg mot politiaksjoner etter utøvelse av kriminelle handlinger (som ødeleggelse eller unarresting).

Folkestyre

- jaggu sa jeg smør...

Vi har i Norge en styreform som populært kalles demokrati ved representasjonsstyre, men som i praksis fungerer som et byråkratisk fåvelde - et fordekt oligarki.

Partisystemet er et onde, dersom man da ikke ønsker å regjeres av et knippe hirarkisk oppbygde brødreskap. Dette er et uhyrelig og gjennom korupt system som bør opphøre øyeblikkelig.

Det dreier seg alikevel ikke om en bevist konspirasjon, det er heller snakk om en rekke uheldig konstelasjoner.

Da parlamentarismen ble innført i Norge ga den makt til en sosial elite, en borgerlig skare av embedsmenn, handelsmenn og håndverkere, eiendomsbesittere og selveiende bønder. Den stemmeberettigede del av befolkningen utgjorde i tiden 1814-1880 bare 7-8 prosent av den samlede befolkning. Når en tar denne gruppens relativt homogene sammensetning (kanskje med unn-

åpnet for arbeiderklassen svekket dette, ironisk nok, den valgdemokratiske påvirkningskraft ovenfor myndighetene - til fordel for lobbyismen. Påvirkningskraften ligger i dag, til stor del, hos næringslivets interesseorganisasjoner og storforetak, hvor vi finner den samme type velfødde blærer som ble favoritisert i 1814. Man kan derfor undre på hvilke demokratiske fremskritt dette landet egentlig har gjort de siste 200-år, ja det kan i det hele tatt heves tvil om Norge noen gang har kunnet kalles et reelt demokrati.

det egentlig har gjort de siste 200-år, ja det kan i det hele tatt heves tvil om Norge noen gang har kunnet kalles et reelt demokrati.

Det demokratiske problem

Stemmeretten er hjørnesteinen i det moderne vestlige demokrati. Det faktum at vi med jevne mellomrom kan gå av sted og stikke et stykke papir i ei urne, det er hva som forsikrer oss om at styret er rettferdig og representativt for majoriteten av folket. Gjennom denne rituelle handling får folket føle

at de deltar i den demokratiske prosess, før de går tilbake til arbeidet, sofaen og TV-skjermen. Man har gjort sin borgerplikt og lutret sin samvittighet, nå kan man i fire nye år, med god samvittighet, ergres over alt som er galt i verden og klage over at myndighetene ikke gjør noe med det. Nordmenn er kanskje verdensmestere i sutring og klaging (vi stil-

ler også sterkt i klassen for blærete og selvgod holdning), men sterkest stiller vi i klassen for total ansvarsfraskrivelse. Å fylle ei urne full av papir forandrer ikke noen verdens ting.

Når min deltakelse kun er ønsket en gang hvert fjerde år, så synes jeg ikke at jeg får uttrykt meg tilstrekkelig klart ved å sette noen kryss på et stykke papir. Jeg er ikke fullstendig overbevist om at de som skal representere mine interesser fullt ut har forstått hva jeg mener om de saker som påvirker meg. Er de i det hele tatt klar over at jeg har stemt på dem, og at de nå jobber for meg?

Partisystemet, i seg selv, utgjør mye av kjernen til "det demokratiske-problem". Det gir næring til maktkåte partipamper og smålige byråkrater. Opp gjennom det 20. århundre har det utviklet seg en ny politisk elite av profesjonelle representanter, fulltids politikere. Grelle eksempler på dette er partipamper som Stoltenberg (3. generasjon) og Torbjørn Jagland, født og oppvokst i det partipolitiske systemet. Dersom det stemmer at "arbeidet adler mannen", så har disse gutta behov for akutt, og lang varig, krise-terapi i kullgruvene på Svalbard.

En faktor som motvirker at de valgte blir et speilbilde av velgerskaren er nominasjonsordningen, måten partienes valgliste settes opp. Det er ikke til å unngå at sammensettingen av listene blir skjev, sammenlignet med den sosiale og geografiske bakgrunnen for partiets velgere. Dette fordi listenes sammensetning kun er representativ for holdninger innad i partiet, og ikke for hva som rører seg ute i den potensielle velgerskaren.

Det er vanlig å avfeie kritikk mot systemet, med at enhver kan henge seg til politikken og oppnå innflytelse. Men den jevne borgerlønns-slaven - har nok med å jobbe for føden, og disponerer slett ikke den fritid det kreves for å vinne frem på den politiske sirkusarena. Vanlige folk, de som oftest får føle konsekvensen av maktøverens beslutninger, blir slik effektivt stengt ute

fra manesjen. Styre og stell blir dermed overlatt til de som smiler breiest. For å nå til toppsjiktet i partiet og oppnå en viss form for påvirkningskraft må man dessuten være svært så strømlinjeformet, og faren for å velge posisjon fremfor integritet er overveiende stor.

Det er hevdet at den er minst skikket til å styre som mest ønsker det. En tese som raskt ekskluderer enhver politiker og underkjenner de regjeringer landet til nå har hatt. Paradokset er at kun de individer som ønsker makt stiller til valg, og at de derfor ikke bør velges.

Selv om folket åpenbart ser ut til å ha ett brennende behov for å la seg regjere, så er det ingen grunn til å tvile på at de ønsker den mest skikkede og dugelige person til et gitt ansvarsområde. Det er derfor vanskelig å fatte i hvilken situasjon man skulle ha behov for en råbarka politikers kompetanse. Og dersom man ikke har behov for politikere, hvorfor velges de da til å styre landet? Det er helt absurd.

Det som i utgangspunktet kan se ut som et rikt assortement av valgmuligheter er i realiteten intet annet enn forskjellige nyanser av grått

Det som i utgangspunktet kan se ut som et rikt assortement av valgmuligheter er i realiteten intet annet enn forskjellige nyanser av grått. Du har faktiske bedre utvalg av frokostblandinger på supern, enn hva du har av relle politiske alternativ. Og ethvert glimt av forskjell partiene i mellom forvitrer raskt når valget vel er overstått.

tak av bondestanden) og dens beskjedne antall individer i betraktning, så er det ikke til å tvile på at de folkevalgte i stor grad representerte velgernes interesser - sytemet fungerte. Men med innføringen av allmindelig stemmerett for menn i 1898, og for kvinner i 1913, klapset demokratiet under vekten av velgermassen. Da parlamentetsvalget ble

Folket elsker knekkebrød med brunost...

Det synes å herske en allmen oppfatning om at de folkevalgte styrer på folkets vegne, det ligger liksom i navnet, og at de skal følge dets vilje – uten at dette er eksplisitt uttrykt i grunnloven. Grunnloven hevder at “folket utøver den lovgivende makt gjennom Stortinget”, hva nå enn det skal bety. Frasen er ikke særlig tillitsvekkende så lenge den ikke er støttet av et lovfestet krav om lojalitet, fra representantene side, ovenfor fol-

kets vilje. De “folkevalgte” avkreves ingen lojalitetserklæring, og de stilles ikke til ansvar for dårlig dømmekraft og feilslått politikk. Du har knapt noen sanksjonsmuligheter ovenfor udugelige ledere, annet enn å putte en annen lapp i urna neste gang.

Det vestlige demokratiske systemet er slett ingen garanti for folkestyre, tvert i mot er det en praktisk kanal for å lede et hvert tilløp til folkelig opposisjon inn i en trygg blindgate. De som så forsøker å vekke representantenes oppmerksomhet, på en måte som disse ikke kan overse,

kan under demokratiets kvalmende selvrettferdighet få smake både køller, bikkjer, hester og gass – og piskes tilbake i rekken ved stemmeurnene. Myndighetene vinner alltid valget, ansiktene og fargene kan forandre seg, men den makt myndighetene utøver ovenfor individet er konstant. Premissene hvorpå nasjonalstaten er bygd er ikke åpen for debatt, langt mindre utfordring.

Enkelte systemkritikere hevder at et majoritetsdiktatur likefullt er et diktatur og derfor urettferdig. Hvor rett de enn har er argumentet uten

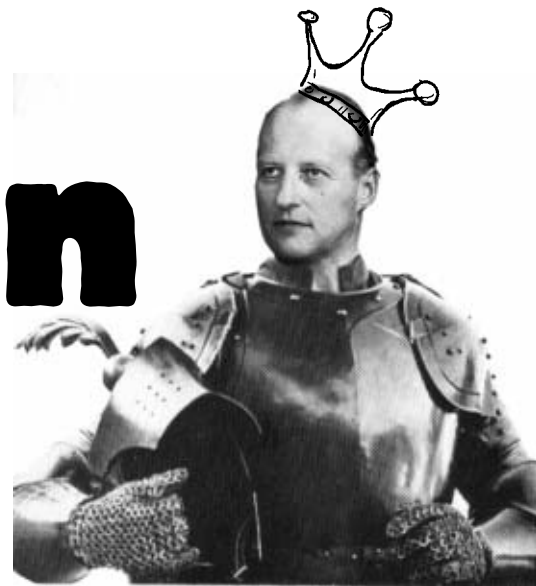
relevans i vårt samfunn, hvor majoritetens påvirkningskraft stanser ved stemmeurnene. Til syvende og sist er det en svært marginal gruppe som blir sittende med makta.

Slik Norge er innrettet i dag må man stort sett spise det man får servert, og betale regninga – selv om man ikke har bestilt. Det lyder derfor hult og meningsløst å snakke om demokrati, i hvert fall i dets klassiske betydning av folkestyre, når alt vi kan gjøre er å velge mellom et knippe svært dårlige alternativer.

Sven A. Halstensen

Deres Majestet, vi har fått nok...

Regjeringen må gå!

Gode borgere kan ikke sitte og akseptere at det brytes mot intensjonen i landets Grunnlov. Kravet som reises fra folkedypet er at Hans Majestet Kongen må gjøre sin

plikt og gi riket en regjering det er tjent med. Tegn tyder på at ryktene om folkets støtte til den sittende regjering er sterk overdrevet. Regjér Konge, eller gå av!

Naldor Tvedt

Mange lover tar form av forbud, det vil si handlinger og prosedyrer man ikke skal gjennomføre. Grunnloven er av en annen art, den gir retningslinjene for hvordan landet skal styres. Det er derfor nærliggende å anta at praksis som ikke har hjemmel i lovverket er grunnlovsstridig.

Grunnloven slår klart fast at:

Den utøvende makt er hos Kongen (1)

Rikets regjeringsform er et innskrenket og arvelig monarki (2)

Folket utøver den lovgivende makt ved Stortinget (4)

På valgtingene skal det stemmes direkte på stortingsrepresentanter (5)

Likevel velges partier til regjeringssjøsjon – med parlamentsplasser som trøstepremie. Intet sted i loven antydes det at regjeringen er valgbar. Tvertimot:

Kongen velger selv et råd av stemmeberettigede borgere, og fordeler forret-

ningene mellom statsrådets medlemmer, slik han ser det fortjenelig (6)

Og ikke nok med det:

Statsministeren, statsrådets øvrige medlemmer og statssekretærene kan når som helst avskjediges av Kongen, og det uten dom (3).

Regjeringen er med andre ord kongens menn (og kvinner), og Stortinget folkets. Den norske grunnlov er tuftet på en dualisme hvor den lovgivende og den utøvende makt er klart adskilt. Dette for å hindre en sterk konsentrasjon av makta.

Det krever ikke stor innsikt å forstå at Grunnlovens intensjon, om ikke også dens bokstav, er satt til side i dag. Makta er samlet i hendene på et knippe politiske partier, en ulekker blanding av Frimurerlosjen og Sirkus Merano. Kongen er redusert til en meningsløs nikkedukke, og valgurnene er makthaverenes folkelige alibi. Vi, massene, har ingen faktiske sanksjonsmuligheter ovenfor regimet. Men Grunnloven gir Hans Majestet makt til å innsette en dugelig regjering, et statsråd valgt på bakgrunn av evner og kompetanse, ikke partitilhørighet og “colgate-faktor”.

Dersom Kongen skulle nektes å utøve sin grunnlovsfestede makt, så kan man knapt forvente at det tas hensyn til våre, folkets, rettigheter. Uthulingen av konstitusjonen undergraver begge parter interesser, til fordel for “snik-adelen” – politikerstanden, elitepolitikerne, partipampene og de profesjonelle representantene. Spørsmålet om monarki eller republikk er derfor likegyldig så lenge makta er flyttet utenfor grunnlovens rammer.

Så lenge Kongen ikke utøver reell makt, vil avskaffelsen av monarkiet ikke fungere som annet enn kosmetisk kirurgi på et allerede råttent styre. Ingrepet ville neppe ha annen effekt enn å gi maktrangerene større legitimitet, og fjerne kanskje det eneste moment som kan rokke ved deres hegemoni.

Det er derfor tvingende nødvendig at Hans Majestet viser seg ansvaret verdig og gjenreiser respekten for Grunnloven. Kongen er gitt makt til å styre landet, og det forventes at han da også gjør det.

1. § 3
2. § 1
3. § 22
4. § 49
5. § 59
6. § 12

Herr Wong's anarkistiske meny

Umm... valg!

Herr Wong fra Gateavisas Kulinariske avdeling har satt sammen denne unike Valgmiddagen, som kan nytes i hjemmets lune hygge, mens de mer letturte naboene stabber av sted for å legge inn sine lodd i et lotteri uten gevinster. Vi starter med en liten forrett:

Ristede nøtter

Gammel parlamentarisk oppskrift, kan fø en hel befolkning

Ta et hundretall håpefulle politikere (luk ut enhver politisk ideologi, slik at kun markedsøkonomiske hensyn gjelder).

Kast disse inn i en stor valgkamp og la det putre til befolkningen har fått opp til halsen av selvgodhet og halv-sanheter. Når lukta fra dritslenginga og de opphetede debattene ligger tungt og kvelende over landet er politikerene ferdig. Plasser disse på en stemmeseddel og la folket velge mellom de som inneholder minst dritt.

Gjenta hvert fjerde år.

1. rett:

Seddel Burger med frityrstekt valgflesk

Dersom stemmeseddelen ikke er død ennå, avliv den. Dette kan gjøres ved hjelp av et balltre, eller en solid kjepp.

Stek stemmeseddelen i vegetabilsk olje under svak varme i ca. en time. Dette burde drepe enhver bakterie, og sikre deg mot seddel-forgiftning. Tilsett hvitløk, pepper og rikelig med løk, la det så surre i fem minutter – salte forsiktig. Tilsett sopp og fersk chilli-pepper, la det koke i enda to minutter.

Legg det så på ett burger-brød og pynt med salat, tomat og sur agurk. Dynk det hele med masse ketchup og Dijon sennep.

Mariner valgflesket (valgkamp literatur, partiprogram m.m.) i olivenolje, basilikum, estragon, salt, pepper og hvitløk i "moderate" mengder.

Valgflesket bør grilles i minimum fire timer for å gjøre det spiselig. Selv da vil du neppe klare å svelge mye det, men å svelge det er iallefall bedre enn å lese faenskapet. Ikke bli nervøs dersom det skulle lukte svidd under grillinga, dette er et tegn på at det går riktig vei.

Etter måltidet bør du gurgle, da ettersmaken av måltidet kan være fatal. Enkelte gurgler med saltvann, men baterisyre gjør garantert jobben.

Advarsel: Stemmesedler kan inneholde giftstoffer og regelmessig inntak kan være helse-skadelig. Det anses likevel som langt mer skadelig å bruke stemmen enn å spise den, da dette i verste fall kan forgifte samfunnet i fire år.

2. rett:

Seddel Tar Tar

Folk flest oppfatter rå seddel som rent ut motbydelig, men enkelte synes trukket mot spenningen ved å svelge rå korrupsjon. Rå seddel kan føre til alvorlige indre blødninger, svikt i immunforsvar og brå død – så vær forsiktig. Vær sikker på at du ikke spiser en bedervet stemmeseddel.

Kontakt lege omgående dersom du opplever noen av de følgende symptomer: halsirritasjon, blod i urinen, utstående øyne, ekstrem gassutvikling, skjelvninger og svettetokter.

Til denne kraftige retten kan det passe med en kald drikk:

Bongos Seddel Shake

For denne lekre oppskriften trenger du en lang skjøteledning, eller et aggregat, til mikseren.

Du kan behøve juice, is krem, frukt og masse litt sukker. Pøs på med det du liker best, men ikke glem den ekle stemmeseddelen. Den virkelige morroa er å se seddelen bli revet i fillebiter. Forfriskende!

3. rett:

Seddel-Fondue

Nøkkelen til en fantastisk seddel-fondue er den svulstigste og feites-te osten du kan få tak i. Vi har erfart at dette finnes det så mye av at det drypper i valgkampmaterialet fra hvilket som helst av de største partiene.

Det finnes flere sikre kjenne-tegn på at dette er varen du søker:

- Bilder av topp-politikere som snakker med barn, lavtlønnede og eldre, posserer med familie, kjæledyr, eller lytter intenst til hva "grasrota" har å si.
- Enhver referanse til å "styrke familie-verdier".
- Skryteliste over "milepeler" du hverken har hørt om, eller kan se relevansen av.
- Lykkelige velgere som applauderer parti-pamper.
- Alt som vedrører skatt og avgifts lettelser.
- En politiker som gjør et ærlig arbeid (sjelden vare).

Ingredienser:

- 1/2 hvitløksfedd (for matmomsen)
- 185 ml soya-melk
- 375 g raspet valgkamp literatur (se ovenfor)
- 6 ts mel (hvitt som alle partilederene)
- 1 ts sennep
- 2 ts Worcestershire saus
- 2 ts pepperrot
- 1 stemmeseddel, revet i ruter på 2 x 2 cm

Tilberedning:

Gni innsiden av fondue gryten med hvitløken.

Tilsett soya-melken og varm opp til det bobler.

Legg den feite valgkampliteraturen i mel før det kastes i gryta, rør om på svak varme til det er smeltet til en tykk og flytende smørje (det er klart når blandingen har samme konsistens som personligheten til en gjennomsnittlig parti-politiker).

Rør inn sennep, Worcestershire saus og pepperrot.

Dypp biter av stemmeseddel i smørja og nyt!

Og så til desserten:

Seddel Flambé

Ingredienser:

- Stemmeseddel
- Fyrstikker
- Lampeolje

Tilberedning:

Bruk fantasien!

IVAR MATLAUS BOKKAFE

radikale aviser...div. alternative bøker...MUSIKK...
videoutleie...KLÆR...gratis kaffe og mere

Åpent KL 16-18
hver man, ONS, fre, SØN

Strandveien 23
Svarthammon

7042 Trondheim

<http://www.geocities.com/ivarmatlaus>
ivarmatlaus@hotmail.com

Historisk seier for canadiske husokkupanter

Overdale og ut...

En gruppe husokkupanter tok seg inn i en historisk bygning i sentrum av Montreal, Canada, 28. Juli i år. Og tross terrorpolitiets trussel om å tømme bygningen satte aktivistene straks i gang med å vaske og rydde sitt nye fristed.

Mens nærmere 100 besettere oppholdt seg inne i den tre etasjers bygningen holdt en større gruppe støttespillere et raveparty på utsiden, med gratis mat og drikke, takket være et lite lydannlegg og en strømgenerator.

Okkupasjonen, som ble organisert av gruppa "le Comité des sans-emploi", var kjent på forhånd og politiet hadde tidligere skrytt i avisa La Presse av at deres kilder hadde avslørt hvor okkupasjonen ville finne sted. Dette skulle altså vise seg å være reinspikka pisspreik, politiet hadde ingen anelse om hva som kom til å skje.

Okkupasjonen startet med et demonstrasjonstog fra Carré St-Louis og samlet rundt 500 mennesker, før den snirklet seg vei inn mot sentrum av Montreal. Organisateurne hadde sett seg ut flere mulige steder langs ruta i tilfelle politiet mot formodning skulle være flinke til å gjette. "Comité des sans-emploi" bryr seg ikke med å søke om tillatelse fra hverken politi eller annen myndighet, så ordensmakten hadde ingen anelse om hvor folkemengden var på vei – så mye for politiets informanter. I forkant av marsjen forsøkte tre uniformerte griser å komme i tale med lederne for opptoget, men måtte dra med uforrettet sak da de nektet å snakke med en firbeint lodden fyr i bånd.

Folkemengden tok til gatene og økte i omfang under den halvtimes lange turen, mens lydanlegget pompert ut (stort sett) fransk hipp-hopp og pønk. Som om ikke dette var

nok sørget the Anarchist Marching Band for rytmer på trommer og symboler, og en stund ble disse akkompagnert av en storm av ulende bilalarmer. Marsjen tok en symbolsk stopp utenfor det fasjonable Ritz-Carlton hotellet, og lot taggerne få tid til å dekorere strøkets butikkvinduer med sine oppriktige meninger, før den fortsatte til hjørnet av Mackay og

Rene-Levesque hvor målet omsider ble annonsert. På veien hadde opptoget passert opptil flere egnede objekter, deriblandt et gammelt og forlatt teater på hjørnet av Mackay og St-Catherine, men målet var altså en treetasjers bygning på Overdale Street.

Enkelte løp straks frem og begynte å røske i platene foran vinduer og dører med bare hendene, mens andre var godt forberedt og dro frem verktøy som hammere og kubein, til og med et par stiger dukket mirakuløst opp fra intet. Aksjonistene tok seg snart inn i bygningen og etter kort tid var bannerne stiftet på plass. Den over hovedinngangen hevder at "Bolig er ikke luksus, det er en rettighet!". Food Not Bombs og People's Potato organiserte et utendørs-kjøkken og snart var festligheten i gang. Nabolaget ble mildt talt overrasket over alt oppstyret og enkelte uttrykte forargelse over slik frekk fremferd, mens andre igjen støttet aksjonen med både utstyr og vann.

Politiet var hele tiden til stede, om enn på avstand, men syntes å ha blitt tatt på senga med hensyn til sted

og omfang. Huset på Overdale Street er det eneste gjenværende av et helt kvartal som ble revet for å gi plass til parkering for til-

skuere på ishockey-kamper. Bygningen ble spart da den i sin tid skal ha vært hjem til Lois Hippolyte Lafontaine, en berømt canadisk jurist og politiker fra tiden før konføderasjonen. Men er for enkelte kanskje mest kjent gjennom kampen for å redde kvartalet på slutten av 80-tallet - også kjent som "the Battle of Overdale".

Overdale okkupasjonen over

Okkupasjonen av Overdale Street varte en knapp uke. Om aksjonen endte i seier eller tap får være opp til hver enkelt å bedømme.

Planleggingen av okkupasjonen var altså mesterlig og utførelsen gikk knirkefritt. Politiet kunne ikke gjøre annet enn å stå på sidelinjen og observere. Det var alment kjent at det ville komme til okkupasjon, men politiet ante ikke hvilken av Montreals mange tomme bygninger aksjonistene hadde i sikte.

Gruppen som holdt til i huset telte nærmere hundre individer og besto stort sett av yngre mennesker i en beklemmt boligsituasjon, men det fantes også eldre unntak – som Jacqueline på 72. Besetterne var fra begynnelsen fast bestemte på å klore seg fast, og man gikk straks igang med å rydde, vaske og møblere huset som hadde stått tomt i 13 år. På mandagen under okkupasjonen var rundt 200 mennesker møtt opp på huset. Enkelte kom i anledning en pønk konsert, andre for å delta på CLACs generalforsamling. CLAC støttet okkupasjonen svært aktivt og donerte 1000 dollars til et ekstra strømaggregat. En grup-

pe palestinske aktivister organiserte støtte fra fire arabiske restauranter i området, så dietten var overveiende i retning Midt-østen.

Okkupasjonen tiltrakk seg media som ei ruke tiltrekker fluer; på mandagskvelden var det minst fire stasjoner med satelittlink til stede (CTV/TVA, TQS, RDI og CBC), samt flere journalister fra borgerpressen. Dekningen av saken har vist seg forundringsverdig sympatisk, men ett tilfelle ser ut til å ha unnsloppet massemedias oppmerksomhet.

Food Not Bombs og People's Potato organiserte et utendørs-kjøkken og snart var festligheten i gang

En 18 årig okkupant ble på mandag kveld bryskt overfalt av to uniformerte politimenn mens hun holdt utkikk med walkie-talkie. Hun ble lagt brutalt i jern og slått flere ganger med batong, men snart løslatt ettersom politiet ikke fant walkie-talkien. Desverre var det ingen vitner til hendelsen, selv om et stort sår i pannen og flere skrubbsår på det ene låret taler tydelig om et ublidt møte med ordensmakten.

Overdale-okkupasjonen samlet en mengde pønkere, gateungdom, lokale organisatører og aktivister. Og historier, som den med politi-overfallet, ga den uendelige rekken med nysgjerrige besøkende innsyn i hvordan livet er på Montreals gater. Det

Huset på Overdale Street under okkupasjonen

Det nye huset på Rachel Street

ble lagt planer for woork-shops og prosjekter, som forhåpentligvis vil leve videre selv nå når huset igjen står tomt.

Besetterne hadde i utgangspunktet antatt at bygningen, på grunn av sin historiske verdi, kunne være i eie av "Heritage Canada" – det ville si i myndighetenes eie. Men det skulle snart vise seg at bygningen ennå var eid av overklasse-pampen Robert Landau. Det var Landau som sammen med sin tidligere partner, Douglas Choen, i 1989 raserte over 100 boenheter, for å lage parkeringsplasser for ishockey-fans. Og på onsdagen mottok politiet en offisiell anmodelse fra Landaus nåværende selskap, Grinch Realities, om å kaste okkupantene ut. Den samme kvelden ble det holdt et møte mellom en delegasjon fra Overdale-huset og representanter fra myndighetene, deriblant politiet og borgermester Bourque selv. Etter et langt allmøte bestemte okkupantene seg for å gå med på ett møte for å vinne tid, det ble også insistert på at enhver beslutning etter møtet skulle fattes av det samme allmøtet i fellesskap.

Borgermesteren serverte en dårlig løsning hvor de okkupantene som hadde behov for det skulle inlosjeres i offentlige boliger. Dette ville med andre ord enten bety å stå lang tid på venteliste, eller å snike foran noen som allerede hadde ventet lenge. I følge statistikken er det i dag over 8500 husstander som står i kø for offentlig bolig i Montreal. Det ble også ymtet om mulighet for å opprette et bolig-samvirke, i en bygning som var i myndighetenes eie. Bourques imøtekommenhet kan ikke tolkes som annet enn reint media-

spinn for å dekke over tidligere uheldige uttalelser. Den nå så forståelsesfulle borgermesteren hadde få dager i forveien avfeid hele boligproblemet, og hevdet samtidig at det var masse ledige senger på byens herberger for hjemløse. Dette tiltross for at det i Montreal finnes over 15 000 hjemløse, og at herbergene er proppfulle selv på sommeren.

De fleste okkupantene syntes i utgangspunktet ikke særlig godt om borgermesterens forslag, og anså det mest for å være forsøk på skadebegrensning etter noen uheldige uttalelser. Likevel bestemte man seg, på allmøtet, for å be om ytterligere detaljer rundt forslaget om å danne et bolig-samvirke. Og byråd Claire St-Arnaud gikk med på å ha et nytt møte neste morgen, men ikke uten å minne om at klokken tikket mot en politiaksjon. Okkupantene var selv klar over at tiden ville renne ut, så det ble gjort visse forberedelser for å forsvare seg mot et kommende politiangrep. Det ble sikret mat og vann i huset, og samlet materialer til barrikader.

Torsdag 2. august, klokka 10.00, møttes en kontingent fra Overdale-huset og representanter for de lokale myndigheter på ny. Det var forventet at borgermesteren ville fornye sitt tilbud om å opprette ett slags bolig-samvirke, og okkupantene var i utgangspunktet svært skeptiske til å la seg bondefange av maktøverens taskenspill. Sunn skepsis til tross, forslaget var det eneste som sto mellom aksjonistene og en politiaksjon.

Som tidligere ble okkupantene tilbudt et hus som er i myndighetenes eie, et forhenværende rehabiliteringssenter for ungdom ved navn "Centre d'Accueil Rachel". Tilbudet inneholdt også flere elementer for å sukre pillen, bl.a. ble det lovet amnesti til dem som flyttet samme dag. Bygningen var fem ganger så

stor som huset i Overdale Street, og okkupantene ble forespeilet både selvstyre og husleiefritak. Slik gikk det til at allmøtet stemte 61 for og 14 i

mot å bite på kroken. De som stemte for å godta forslaget så seier i det som faktisk hadde skjedd, en gruppe marginale hadde – gjennom direkteaksjon – tvunget myndighetene til å gi dem hva de ønsket, at husokkupasjon faktisk hadde oppnådd en form for legitimitet. De som var i mot forslaget følte ubehag ved enhver handel med maktøverne. En av disse

betegnet tilbudet som potensielt giftig sukkertøy. Det hersket dessuten en generell motvilje mot å forlate Overdale Street, et hus de hadde sverget å forsvare. Så mens majoriteten av folka gjorde seg klare til å dra, forberedte andre seg på å bli værende – på trass.

Rundt klokka 20.00, en god stund etter at flyttelasset var dratt, ankom politiet med voldsomme styrker – tre fulle busser, i tillegg til oprørspolitiet i sine egne biler. Andre Durocher, politiets pressetalsmann, bablet i vei om privat eiendom, og hevdet at de gjenværende okkupantene var en hard kjerne som ønsket konfrontasjon. En aksjonist avbrøt statspropagandaen, og påpekte at

ingen skade ble gjort ved å overta et hus som var stått tomt i 13 år. Snart tok fire betjenter seg frem til huset og forsøkte å kommandere folka ut. Da det ikke virket ba de om å få snakke med lederen. Seremonien ble avbrutt av roping i det støttedemonstranter begynte å danse rundt i gatene. Politiet svarte med å rykke inn og sperre av området, men en gruppe på rundt hundre demonstranter holdt stand på Rene-Levesque og messet "Solidaritet" på fransk. Plutselig stormet opprørspolitiet inn i mengden mens de slo batongene mot sine egne skjold og enhver som ikke løp kjapt nok. En arrestasjon ble gjort i denne omgang. Samtidig forsøkte en annen gruppe å benytte samme taktikk på Mackay Street. Et åpenbart forsøk på å fremprovosere opptøyer, og anledning til å bruke utstrakt vold, som heldigvis ikke førte frem. Resultatet var en knust politibil, Andre Durochers politibil. Ordensmakten ønsket å ha ubehagelige vitner på god avstand når de "håndterte" saken, men flere folk tok seg opp på ett hustak og hadde fritt syn til politiets operasjon. Under den tiden som beleiringen varte foretok politiet ytterligere fire arrestasjoner.

Rundt klokka 21.30 fant politimannen med de blankeste stjernene frem en megafon og lovet de gjenværende okkupantene fritt leide, dersom de kom ut med en gang. Og snart, etter å ha veivet et rødt

flagg, kom seks personer klatrende ut av huset, mens tilskuerene på taket klappet og ropte "Solidaritet".

Det nye huset på Rachel Street er kjempestort, det har flere balkonger og utvendige trappeganger. Det inneholder massevis av forskjellige små og store rom, toaletter og bad, i tillegg til et stort kjøkken og et fryserom. Bygget ligger idyllisk til, omgitt av grass og trær, med en kolonihave på den ene siden – i motsetning til huset på Overdale Street, som var omgitt av skyskraperhoteller og butikker. Det nye, ennå navnløse huset skal aktivistene få beholde kostnadsfritt, varme og strøm skal også hjelpes på av de lokale myndigheter.

Folka er selvsagt euforiske i sitt nye fristed, hvor de har blitt forespeilt selvstyre. Det er planer for å

Kyniske røster har hevdet at klimaet vil kunne bli et helt annet så snart valget er overstått

opprette kontor-muligheter og lokaler for radikale aktivist-grupper, og et kjøkken for "Food Not Bombs". Det er

likevel grunn til å betvile borgermester Bourques motiver. Den smøre-myke holdningen skyldes utvilsomt det nært forestående valget i november. Det hadde rett og slett ikke sett pent ut med en konfrontasjon mellom politi og okkupanter med potensiell støtte fra velgerskaren. Kyniske røster har hevdet at klimaet vil kunne bli et helt annet så snart valget er overstått. Det som er sikkert er at Bourque har indikert at et samvirke, overvåket av myndighetene, bør være på plass innen to år.

Mye gjenstår å se, men enkelte forandringer har allerede funnet sted på plassen. Det gamle skiltet er nå skiftet ut med en stor knyttneve i sort og hvitt.

Sven A. Halstensen

Huset på Overdale Street

To trøtte typer går til filmen

Gikk du glipp av noen av episodene av Christopher Nielsens animasjonsserie *To trøtte typer TV-spessial* da den gikk på NRK? Fikk du aldri vite om Odd noen gang fant lekebilene sin igjen, eller hvordan det gikk med Audry? Fortvil ikke. *To trøtte typer* er nemlig nå ute på video, så alt du trenger å gjøre er å stikke ned på den lokale videosjappa og kveldens underholdning er redda.

Det er imidlertid mye mer å glede seg til for trofaste fans av Christopher Nielsen. De to blandingssmissbrukerne Odd og Geir skal nemlig ha hovedrollene i en planlagt helaftens spillefilm. Prosjektet har allerede fått 12 millioner i støtte av Adiovisuelt Produksjonsfond, mens det samlede budsjettet er på 30 millioner. De resterende pengene skal forhåpentligvis skaffes tilveie fra både statlige fond og private investorer. Arbeidet på filmen har allerede startet i regi av AnimagicNet <www.animagicnet.no>, som også sto for produksjonen av *To trøtte typer TV spessial*. Christopher Nielsen står for manus og regi av filmen, som har fått navnet *Slipp Jimmy fri*. Filmmusikken skal spilles inn av Bård Slagsvold etter en skisse laget av Christophers nylig avdøde bror Joakim "Jokke" Nielsen.

I *Slipp Jimmy fri* blir Odd og Geir dyrepasere for den narkomane sirkuselefanten Jimmy,

Odd og Geir fra den første "To trøtte typer"-serien, Gateavisas tegneserie-ekstra Psykose, nr 1 - 1982

som rømmer fra et nedslitt russisk sirkus. Vi møter også onde dyrevernerne, en samemafia, tyske turister og et jaktlag med Nielsen-figuren Hold Brillan i spissen. Alt ligger altså til rette for en knakende god filmopplevelse. Filmen skal etter planen ha premiere i februar 2003.

Volapuk gir seg ikke

Den 5 juni i år flytta de siste okkupantene ut av de gamle sveitservillaene i Krusesgate 7 og 9 på Frogner. Krusesgate-oppupasjonen hadde da vart i 11 år, og beboerne hadde i regi av kulturstiftelsen Volapuk arrangert hundrevis av litteraturkvelder, teateroppsetninger, konserter, festivaler, etc. De to verneverdige husene ble opprinnelig okkupert som en protest mot at eieren, Selvaagbygg, ønsket å rive dem, for så å bygge en moderne boligblokk på tomten. I fjor skifta imidlertid Selvaagbygg taktikk, og lovte nå å restaurere og ta vare på husene. Dermed var det over og ut for okkupantene.

Ildsjelene bak Volapuk har imidlertid ikke gitt opp ennå. Volapuk har fått nytt midlertidig kontor i Løvenskioldsgate 10 og forhandler med kommunen om lokaler for fremtidige arrangementer. Det langsiktige målet er fremdeles å kunne flytte tilbake til Krusesgate, og Volapuk forlanger derfor at politikerne freder husene i Krusesgate og eksproprierer dem. Så gjenstår det å se om politikerne tør å gjøre seg uvenner med innflytelsesrike Selvaagbygg i denne saken.

Volapuk arrangerer i disse dager et nytt skrivekurs for aspirerende forfattere, og planlegger dessuten sin tradisjonelle høstfestival som vil finne sted så snart som nye lokaler blir funnet. For mer informasjon, se Volapuks hjemmesider på pluto.no/doogie/volapuk

Den siste totalnekter?

Den 26. Juni 2001 ble Tord Nygreen stilt for retten på grunn av sin antimilitaristiske holdning. For Tord ble denne rettsaken et foreløbig slutt-punktet i en lang prosess. Allerede som ung gutt visste han at han kom til å bli fengslet som militærnekter. Militærpolitiet kom på besøk da han som attenåring ikke møtte i militæret. Etter syv år i det militære byråkratiet vant han i fjor retten til å avtjene silviltjeneste. Tord har imidlertid valgt å bli totalnekter, og nekter altså også siviltjeneste. Tord Nygreen har i hele denne perioden vært aktivist i den antimilitaristiske bevegelsen og har bl.a. organisert militærnekterseminar med fredsforsker Johan Galtung som foredragsholder (reportasje i avisa Nordlys, 1995).

Med hensyn til dagens situasjon i det norske forsvaret med omfattende nedtrapping av den allmenne verneplikten, er forholdene rundt denne saken svært interessant. Når kun halvparten av de tjenstedyktige blir kalt inn til tjeneste er verneplikten i ferd med å miste sin legitimitet som "allmenn plikt". Verneplikten bryter prinsippielt med menneskerettighetene på en rekke punkter, jfr. Amnestys kamp for militærnektere. Menneskeretts-erklæringen slår klart fast at alle mennesker er født frie, og at det ikke skal gjøres forskjell på bakgrunn av kjønn, nasjonalitet eller religion. Verneplikten er utvilsomt

en stor frarøvelse av frihet. Jenter, religiøse ledere og mennesker i enkelte andre land, behøver ikke avtjene noen form for verneplikt og det gjøres således klar forskjell. Det er kun tradisjon og normer som er årsak til at det ikke er reist sterkere kritikk mot verneplikten i Norge før nå.

Tord forsvarte seg selv og så på rettsaken som en anledning til å gi uttrykk for sine politiske standpunkter. I sin forklaring la han i hovedsak vekt på at militærnektere ikke blir respektert. Det gjøres ikke noe for å støtte/benyte deres tanker og ideer rundt krig og fred, slik det burde gjøres i et demokrati. I stede blir vi forfulgt og straffet, noe Tord ser som en hån mot dem som tenker selv.

Tord ble dømt til "Tvangsmessig avtjening av siviltjeneste" samt 3000 kr i saksomkostninger. Han kommer til å betale saksomkostningene, men vil ikke møte til siviltjenesten når innkallingen kommer. Så da er det bare å gjøre klart for neste rettsak, der kan komme til å bli dømt til 90 dagers fengsel.

For mer informasjon kontakt:
Kampanjen Mot Verneplikt
v/ Ole Gjaever
Bernt Lies gate 1
9008 TROMSØ
tlf.: 97044311
email: ole_gjaever@hotmail.com

Fri Gigi!

Flere hundre folk ble arrestert under demonstrasjonene mot EU-toppmøtet i Göteborg i juni i år. Blant dem var Luigino Longo, en 43 år gammel kokk, fagforeningsaktivist og medlem av Internasjonale Sosialister. Luigino Longo, bedre kjent som Gigi, ble nylig dømt til 2 1/2 års fengsel for "voldsamt oppløp" og for å ha klastet stein på politiet.

Rettsaken mot Gigi var en farse, der Gigis rettsoppnevnte advokat ikke førte et eneste vitne for klienten sin, og der aktor kalte demonstrantene for "idioter." Det svenske politiet hevder å ha bilder av Gigi der han kaster stein. På dette tidspunktet satt imidlertid Gigi fremdeles på bussen på vei til

Göteborg. På bussen var også et filmteam fra NRK, og bilder av en syngende Gigi ble vist på Dagsrevyen. Gigis advokat ba desverre aldri om å få en kopi av disse bildene.

Professor i retts sosiologi, Thomas Mathiesen har gått åpent ut og erklært at Gigi har blitt utsatt for et justismord og forlangt at han bør slippes fri i påvente av en ankesak. Gigi har nå fått en ny advokat og vil også få bistand fra advokat Harald Stabel i Oslo. En støttekommite for Gigi er blitt dannet, og lørdag 11/8 demonstrerte 200 mennesker utenfor den svenske ambassaden i Oslo med krav om å frigi Gigi.

Les mer på home.no.net/freegigi

Christianssand Protestfestival

Festivalbyen Kristiansand har unnfanget nok en festival, nemlig protestfestivalen. Festivalen ble for første gang arrangert i fjor, men da med stort sett tomme hus hele veien. Men arrangørene ga seg ikke og i år ble det fulle hus hele veien. Gratulerer Kristiansand!

Protestfestivalen er en festival for engasjement og mot likegyldighet. En protest mot ensrettingen i samfunnet, markedenkningen og et slapt toleransebegrep. Og med et program skapt i Jens Bjørneboes og Henrik Wergelands ånd. For 50 kroner dagen får publikum adgang til 3-4 debatter og et solid kulturprogram som avsluttet hver kveld.

Et kraftig korrektiv til Quart-festivalen som er blitt gjennomkommersialisert. På Quart koster det 420 for en dagsbillett + 200 kroner for å komme inn på club-arrangementene på kvelden. Med stive ølpriser og griske pirat-taxisjåfører blir det en dyr festival der det genuint musikkinteresserte lokale publikum ofte ikke har råd til å delta. Så ikke med protestfestivalen.

Så neste år: Kom til Kristiansand under protestfestivalen. Den er vanskelig å putte i noen bås, men etter hvert som den ruller avgårde blir man en del av den og det blir en slags tripp ut av det skjønner dere!

Øyvind Moy

EU-toppmøtet i Göteborg i midten av juni i år vil langt på vei bli husket for steinkastingen, ruteknusingen, politivolden og -skuddene.

I etterkant synes det svinske politiets strategi klart som dagen, demonstranternes budskap skulle kveles.

Raidet mot Hvidtfeldtska skolan var intet annet enn taktikk for å skru opp temperaturet og åpne for utstrakt bruk av volds-makt mot opposisjonen.

Trond Klykken

I etterkant av hendelsene i Göteborg diskuteres fremtidige toppmøters skjebne. Hvor skal de holdes, hva slags sikkerhetstiltak må til, hvordan skal politiet bevæpnes, hvordan holde bråkmakere unna osv. osv. Premissene som legges til grunn når disse spørsmål tas opp er at det alltid er demonstrantene som både starter og har ansvar for bråket, og alt all ruteknusing og steinkasting er hærverk og vold. Til og med deltakerne i demonstrasjonene har i ettertid hatt flere møter og diskusjoner om nettopp ruteknuserne og hva man skal gjøre med dem. En debatt ført på politiets og medias premisser. Ruteknusing fordømmes uansett, ruteknuserne/steinkasterne stemples som upolitisk ungdom og får ansvaret for at bevegelsen risikerer å få et bråkmakerstempel i den offentlige

opinion (de som ikke var der). Ved å diskutere dette på disse premissene aksepterer man stilltiende det faktum at det er media som i stor grad har skylden for en eventuell utdefinering av bevegelsen, ikke steinkasterne. Det er media som fremstiller bevegelsen som bråkmakere. Media skaper dette bildet ved deres forkjærlighet for voldsomme overskrifter, actionpregede bilder samt deres egne eier-, kilde- og annonseinteresser. Resultatet blir en skjev presentasjon av hendelsene, en presentasjon som i tillegg legitimerer politiets vold.

Når alt dette er sagt, er det viktig å ha klart for seg at det i enhver bevegelse vil være noen elementer som er troendes til å ty til vold, elementer som kanskje bare venter på det rette påskudd. Slik som disse menneskene finnes ellers i samfunnet, finnes de også innenfor den antikapitalistiske bevegelsen. Vi vet det og politiet vet det.

Det som skjedde i Göteborg var, ifølge undertegnede, en ren sabotasje fra politiets side. Det ble med vilje fremprovosert vold fra demonstranternes side.

Det hele startet torsdag 14. juni da politiet valgte å bryte de avtaler de månedene i forveien hadde gjort med demo-arrangørene. Uten å underrette kontaktgruppen mellom politiet og organisatorene valgte de å aksjonere. Den første aksjonen var mot det Hvitfeldtske gymnas. Denne skolen ble brukt som overnattingssted av demonstranter, skulle være en base

for arrangører og åstedet for forberedelsene til de planlagte ikke-voldsaksjonene som skulle utføres. P.g.a. en politibil som skulle ha blitt ramponert av aktivister som bodde på skolen, mistanke om våpen samt det faktum at alle de 700 som da befant seg på skolen var mistenkte for "forberedelse til våld mot tjenstemann" aksjonerte de. I ettertid viste det seg at politibilen ikke ble ramponert, det var i det hele tatt tvilsomt om det hadde hendt bilen noe i det hele tatt. Hva angår våpen, ble det ikke funnet noe (bortsett fra kjemikalier som tilhørte skolens kjemilab!).

Politiet omringet skolen på morgenen torsdag 14. Noen av de innesperrede slapp ut ved at de legitimer seg. Andre valgte å bli. De som nektet å la seg ransake i protest mot politiaksjonen og den kollektive kri-

minaliseringen det innebar, gjennomførte flere forsøk på ikke-voldelige utbrytningsaksjoner: kledd i skumgummi, med hjelmer og annet beskyttelsesutstyr prøvde de gjentatte ganger å forsere politisperringene, men ble nødt til å trekke seg tilbake p.g.a. den massive volden fra politiet (batonger, hunder og hester). Skolen ble fysisk avstengt ved at store containere dannet en kjede rundt. Etter Bush-demonstrasjonen samme dagen, dro noen hundre demonstranter til skolen for å vise sin solidaritet med de innesperrede. Politiet ønsket dem velkommen med hester, hunder og batonger, noe som i sin tur førte til steinkasting. Senere ble skolen stormet og alle arrestert. De eneste beslagene politiet gjorde var skumgummi, liggeunderlag og annet som skulle brukes i de planlagte ikke-voldelige

aksjonene og de tidligere nevnte kjemikalier.

Fredag 15. startet med et stort møte på Götaplassen i begynnelsen av Kungstorpsavenyn (hoved- og handlegata i Göteborg). Etter taler og appeller startet det antikapitalistiske demonstrasjonstoget. Toget på ca. 2000 demonstranter ble stoppet etter kun 2-300 meter av en politisperring. Bakerst i toget gikk det som kalles "black block" (en løs gruppering av svartkledde, ofte maskerte, anarkister).

Demonstrasjonen var helt fredelig. Foran ble det presset på politisperringene i et fåfengt forsøk på å trenge igjennom. Forsøket ble ikke noe mer effektivt av at kun de 3-4 første radene i toget var de som presset. Bak dem igjen var der en glippe til resten av demonstrantene. Alle var ikke interessert i å presse. Status var altså: en fredelig demonstrasjon med litt ufarlig dytting på politisperringene.

Plutselig gikk politiet til angrep med bikkjer. Forstyrrede bikkjer som bet demonstranter, seg selv og politi. Disse ble plutselig brukt mot deltakerne i den frem til da fredelige demonstrasjonen. Tilskuere med bedre oversikt enn vi som sto midt oppe i det, kunne fortelle at angrepet fra politiet ikke kom tidligere, fordi

de ennå ikke hadde posisjonert seg. Når de så hadde inntatt posisjonene kunne de angripe. Det var ingen vold fra demonstrantenes side som provoserte angrepet, ei heller utgjorde pressingen mot sperringen en så stor trussel at en slik reaksjon var nødvendig.

I det øyeblikk politi med bikkjer og køller stormet inn i mengden og skapte panikk samtidig som de slo vilt om seg, angrep politiet også bakdelen av toget og splittet det. Deretter rettet de sin aggresjon mot black block (som frem til det var fredelige). I fronten av toget presset politi og bikkjer skrekkslagne demonstranter opp mot en vegg og slo de som sto ytterst. Deretter ble deres oppmerksomhet rettet mot demonstrantene som prøvde å flykte slik at de som sto trengt inntil veg-

gen fikk en mulighet til å prøve å komme i sikkerhet. Kun få sekunder etter angrep et nytt lag med politi, denne gangen kun utstyrt med køller. I kaoset er det flere som klarte å redde seg unna kølleslag ved å klatre opp på taket på en garasje eller parkeringshus (ikke lett å legge merke til såne detaljer midt oppe i alt styret). Kort etter satte politiet inn hester. Bråket var da i full gang: brostein haglet gjennom lufta, alt var et kaos.

I forbindelse med politiets angrep og steinkastingen er det flere uavhengige vitner som hevder at de første til å kaste stein var provokatører fra politiet: tjenestemenn utkledd som demonstranter med masker. Flere av disse vitnene, samt andre som ikke så deres steinkasting, så to personer utkledd som black block-ere som rett etter at steinkastingen begynte spaserte bort til politisperringene, viste legitimasjon og slapp igjennom inn til politiet. Svensk presse kunne vise bilde av en av disse da han holdt på å bli arrestert av sine egne, ved fremvisning av legitimasjon lot de ham gå.

Takket være politiets taktikk, hadde de latt de av demonstrantene som det var mest sannsynlig ville benytte seg av aksjonsformer som ruteknusing (black block) ha fritt leide til Kungstorpsavenyen. Gaten var deres – politiet bidro til det ved å jage dem ned gaten istedenfor å styre dem opp i en park i nærheten hvor de materielle skader ville vært mindre og hvor det hadde vært enklere å kontrollere dem. Ferden nedover avenyen vet vi alle hvordan endte: tre brennende barrikader og knuste vinduer. På ferden nedover avenyen

mot Kungsparken hadde de maskerte god tid til å knuse vinduer og bygge barrikader; politiet gikk samlet rolig nedover, med flere stopp underveis. I området var det samtidig en mengde andre demonstranter, demonstranter som ikke hadde noe med verken steinkasting eller ruteknusing å gjøre. Disse sto i små eller store grupper langs sidegatene og observerte det som foregikk. Flere ganger skjedde det, under politiets langsomme ferd nedover avenyen, at de istedenfor å rykke fremover mot barrikadene og de som kastet stein, heller rettet sin aggresjon mot de fredelige demonstrantene som så på. De var jo tross alt nærmere – og en demonstrant er en demonstrant samma hva og derfor et legitimt mål. Slik skulle man tro det ble tenkt, for slik ble det i hvert fall handlet: mens

YaBasta's utbrytningsforsøk fra Hvidtfelska Skolan

de maskerte ødela, angrep politiet de fredelige.

Etter "slaget på Götaplassen" fikk politiet blod på tann og hevnlyst (uvisst av hvilken grunn da det var de som provoserte fram bråket). Senere på dagen ble et 40-talls demonstranter omringet og presset ut på en bro av politiet. Dette foregikk rett ved siden av Fritt Forum (Frie ordets festival – satt opp i forbindelse med demonstrasjonene). Politiet begrunnet aksjonen med at de tilfangetagne på

bruken nettopp var de samme som hadde forårsaket ødeleggelsene i Avenyen og at de hadde blitt tatt mens de forsøkte å stikke av. Løgn, forbannet løgn og statistikk! De på broen hadde intet å gjøre med ødeleggelsene. Det var ingen av dem som hadde noe med steinkastingen å gjøre og for det andre skjedde dette flere timer etter bruduljene på Götaplassen; jakten på løpende steinkastere ble avsluttet lenge før (de var heller ikke svartkledde slik flesteparten av steinkasterne var). Det eneste motiv for dette må ha vært hevnlysten. På begge sider av broen begynte det etter hvert å samle seg hundrevis av demonstranter i solidaritet med de på broen. På Fritt

Forum-siden posisjonerte politiet seg med køller, skjold og hester. Hensikten var å storme Fritt Forum fordi det ifølge lovens lange arm skulle gjemme seg steinkastere der. Dette utviklet seg til en time eller to lang stand-off mellom demonstranter

og politi. En representant for Attac Sverige gjorde så godt han kunne for å forhandle fram en fredelig løsning, noe han til slutt klarte. Det ble unngått en storming av Fritt Forum, men de på broa ble arrestert (unntatt ca 10 personer som valgte å heller hoppe i elven til stor applaus fra tilskuere og demonstranter på begge sider).

På kvelden ble det arrangert en Reclaim the City fest. En fredelig fest som ble angrepet av politiet og som endte med nedskytingen av tre demonstranter.

Skytingen ble fremstilt som selvforsvar. Bildene forteller en annen historie: ungutten som ble skutt sparket ingen politimann som lå nede, han kastet stein.

Ifølge hans venner kastet han stein fordi han var forbanna på politiet som med unødig vold brøt opp en fredelig fest, forbanna på politiet som istedenfor å svare på kameratens spørsmål valgte å slå ham i hodet med batonger. Denne forbanna ungutten sto 15 meter unna minst 5 politimenn med hjelmer og skjold pluss et ukjent antall kolleger som løp rundt i nærheten da han ble skutt. Det var ingen som helst grunn til at politiet på det tidspunkt skulle begynne å leke israelske soldater i Gaza.

Politiet møtte opp med omtrent 500 mann med skjold og køller, inkludert et tredvetalls på hester. Hensikten med denne aksjonen, var ifølge politiet, jakten på bevæpnede tyskere.

Foto: LARSERIC LINDÉN

Demonstranter danser i Wasaparken

Lørdag kveld, etter en usedvanlig vellykket demonstrasjon tidligere på dagen, gikk det rykter om en demonstrasjon mot politivold på Järntorget kl. 18. Som en følge av de siste dagers hendelser: volden, angrepet på skoler og demonstranter, skytingen osv. var det grunn til å tro at politiet ville gripe inn med voldelige midler – eller i det minste begynne å arrestere folk. Det faktum at bil på bil med fulle sirener kjørte forbi Fritt Forum i retning Järntorget gjorde også sitt til å styrke den antagelsen. Allikevel møtte det opp rundt 7-800 personer. Personer fra Attac Sverige og Gøteborgsaktionen fryktet politiaksjoner og ba derfor demonstrantene gå vekk fra Järntorget. I det øyeblikk flere personer begynte å bevege seg, ankom politiet og omringet hele plassen. Politiet møtte opp med omtrent 500 mann med skjold og køller, inkludert et tredvetalls på hester. De sto i to rekker og presset sakte men sikkert demonstrantene sammen og dannet så en ring rundt. Hensikten med denne aksjonen, var ifølge politiet, jakten på bevæpnede tyskere. I fire timer ble demonstrantene holdt igjen på Järntorget. I løpet av den tiden pekte politispianere ut mistenkte steinkastere som så ble arrestert. På tross av

politiprovokasjon var det ingen demonstranter som utøvde vold under ventetiden, demonstrantenes atferd var fredelig hele tiden. De omringede fikk beskjed av politiet om at de kunne gå såfremt de lot seg ransake. Noen tok imot dette tilbudet, mens andre valgte å bli i solidaritet med de som ikke fikk gå. Ingen dum avgjørelse da de som "fikk lov til å gå" ble arrestert, mens de som ble igjen fikk gå da politiet dro. Etter 4 timer trakk politiet seg plutselig tilbake ved å henvise til at de hadde arrestert de de var ute etter. Ingen av disse var tyske terrorister, men kun mistenkte steinkastere.

Som en følge av at Hvitfeldska gymnas var blitt stengt, var samlingssenteret for organisatorene flyttet til Schillerska gymnas. Denne skolen ble også brukt som sykestue av Gøteborgsaktionen og ble regnet som en fredet sone. Skolen lå rett i nærheten av Wasaparken hvor de tre demonstrantene ble skutt. Fredagskvelden, etter skuddene, ble skolen omringet av politiet. Ingen slapp verken ut eller inn uten å bli kroppsvisitert. Lørdag morgen forsvant politiet. Lørdag kveld kom de tilbake. Denne gangen omringet de skolen igjen, før de sendte inn en spesialtrent innsatsstyrke (vanligvis beregnet på terrorister) bevæpnet med MP5 automatvåpen med lasersikte. Begrunnelsen for aksjonen var også denne gangen jakten på "bevæpnede tyskere". Tyskerne ble overraskende nok aldri funnet. Ei heller noen våpen. De som sov på skolen ble brutalt vekket og ført ned

i skolegården med våpen rettet mot seg. I flere timer måtte demonstrantene ligge med ansiktet ned i bakken i den regnvåte skolegården. En av de som sov på skolen kunne fortelle om en gutt som ble banket opp fordi han prøvde å reise seg opp mens de lå i skolegården, en annen at de ble slått i ryggen med batonger. Til demonstrantene skal politiet ha sagt bl.a. "i går var det deres dag, i dag er det vår tur." Politiet lot så alle svenske statsborgere gå mens resten ble arrestert. Status for denne aksjonen var et ukjent antall arresterte og minst 40 sjokkskadede personer som etterpå trengte profesjonell hjelp. Ingen våpen, ingen voldsomme tyskere og heller ingen terrorister ble funnet. Mens politiet holdt Schillerska omringet, hadde nynazistene fest med konsert like utenfor byen. Sannsynligvis en del av de samme nynazistene som angrep den norske seksjonen av Nei til EU-toget – hvor politiet ikke rykket ut tross gjentatte henvendelser pr. telefon.

EU-flagget brenner på Avenyn

Dette var i korte (?) trekk noe av det som skjedde i Gøteborg under toppmøte-dagene. Politiet gikk bevisst inn for å skape uro og kaos. De gjorde dette ved å angripe mennesker i demonstrasjonstog, og ved å angripe samlingsstedene til organisatorene. Ødelegge organiseringen og bryte avtaler. Jobben var vellykket: ruter ble knust og debatten gikk høyt i ettertid om hva man skulle gjøre med "pøbelen". Lite ble sagt om årsakene til demonstrasjonene eller hva som skjedde på toppmøtet. Noe kritisk kom også fram, men det var kun fordi politiet i sin fremferd var altfor lite diskret: de banket og arresterte journalister så det holdt.

Enden på visa er at politiets vold legitimerer ytterligere voldsbruk, mer ressurser til politi og overvåkning og gir topplederne en unnskyldning for å isolere seg enda mer neste gang de møtes.

En suksess!

På tross av volden i Gøteborg var mange av arrangementene en stor suksess. Ved siden av å være deltaker i diverse demonstrasjoner, ble en del av tiden i Gøteborg brukt på Fritt forum ("det frie ordets festival"). Dette var et stort teltområde satt opp i forbindelse med EU-toppmøtet og demonstrasjonene. Her var det stands hvor forskjellige organisasjoner, fagforeninger, alternative media o.s.v. kunne presentere seg. Til sammen var nesten 100 organisasjoner representert under festivalen. Det var satt opp salgsboder som solgte alt fra afrikansk mat til bøker, cd'er, pins osv. I de forskjellige teltene som var satt opp foregikk det både debatter og konserter. I det ene teltet ble bl.a. WTO diskutert av Susan George og andre. Det ble vist en

dokumentar om Zapatistene på stor-skjerm. På den samme skjermen ble vi også vitne til et eksempel på "konfrontativ dialog" når Susan George og representanter fra andre organisasjoner (bl.a. Friends of the Earth) fra scenen fikk stille spørsmål til EU-topper (på skjermen) som Javier Solana, Joscha Fischer, Persson, en tydelig irritert Romano Prodi og andre. I et annet telt var det poesi-konkurranse (en såkalt Poetry Slam) hvor merkelige diktere proklamerte enda merkelige dikt. Det var debatter om Attac, Schengen, rasisme, anarkisme, økologisk økonomi, kjemikalier, militarisering, ytringsfrihet, fascisme, jordokkupasjoner, EU, media, rakettskjold, NAFTA, nyliberalisme, med mer! Under voldsomhetene på

Götaplassen ble det et annet sted spilt gjeldsfotball: I-landene hadde et lite mål i oppoverbakke og U-landene et stort mål i nedoverbakke. Dommere var IMF og WTO som hele tiden dømte i I-landenes favør.

Den internasjonale demonstrasjonen lørdag var en stor suksess. 20-25000 mennesker hadde møtt opp. Her var det pensjonister, miljøvernere, anti-kapitalister, anarkister, studenter, bestemødre, arbeidere, arbeidsløse o.s.v. Alle typer mennesker. Stemningen i toget var veldig god med mange smilende mennesker og musikk. Det ble spilt på alt fra vanlige instrumenter til flasker, gamle kakebokslokk og bøtter. Toget besto av mange seksjoner fra utallige organisasjoner. Hvite Overaller med

gjentapede munner og uten beskyttelsesutstyr (som var beslaglagt). Et musikalsk innslag med blåsere og trommer trukket av en traktor. Mennesker utkledd som klovner som danset opp og ned sidene av toget. Og helt bakerst black bloc og syndikalistene med rekke på rekke med rød/svarte flagg.

Søndagen var det slutt på demonstrasjonene, men likevel aktivitet på Fritt Forum. Mindre folk tilstede og en god avslappet atmosfære. De som ennå ikke hadde reist hjem kunne velge mellom bl.a. seminarer i regi av Attac eller høre debatter om Schengen med Thomas Mathiesen. Andre valgte å slappe av med en bunke aviser i det fine været, slitne etter begivenhetsrike dager.

Verdensbanken og IMF møtes i Washington 28. sept til 4. okt 2001

Globale lånehaier og torpedoer

Det en "vanlig" lånehai og torpedo driver med lokalt blir utført globalt av Verdensbanken og IMF. Fattige land med lån til langt over øra er nødt til å overgi seg til disse institusjonene hvis de skal ha noe håp om å få et sårt tiltrengt lån.

Der en vanlig lånehai ville tatt lillefingeren, ønsker disse hele hånda - dvs. kontroll over hele landet. Lånehaien og torpedoen er ikke interessert i menneskers velferd, det er kun penga som teller.

Trond Klykken

VB og IMF skal holde møte i Washington i slutten av september. Det er ventet at titusener vil ankomme byen for å markere sin motstand mot de menneske- og miljøfiendtlige tiltakene til disse institusjonene. Washington vil kry av fagforeningsaktivister, arbeidsløse, bønder, antikapitalister, anarkister, miljøvernere, studenter osv. Forrige gang VB og IMF holdt møte i Washington (april 2000) ble de møtt av 20 - 25.000 demonstranter. Denne gangen forventer man enda flere - dette kan bli den største antikapitalistiske demonstrasjonen noen gang i USA.

Verdensbanken (VB) og det internasjonale pengefondet (IMF) ble opprettet samtidig under Bretton Woods-konferansen i 1944 (de kalles derfor også "Bretton Woods-tvillingene"). Deres funksjon i dag er på lik linje med en lånehai - bortsett fra at Verdensbanken og IMF er mye verre. VB og IMF låner ut penger til

land med gjeldsproblemer. Lån med beinharde betingelser tilknyttet. Som betingelse for lån er landene nødt til å gjøre som VB og IMF sier - og de sier at de må følge et såkalt "strukturtilpassningsprogram" (Structural Adjustment Programs - SAPS). Er ikke det eventuelle lånerlandet interessert i å følge dette programmet vil det ikke få lån noe sted. Betingelsen for å få lån andre steder enn hos IMF og VB er betinget av at landene er "godkjent" av IMF - et stempel et land får når det godtar betingelsene. Et fattig land med gjeld til langt oppover øra må altså velge mellom å "stryke med" raskt eller gjøre det langsomt med SAPS.

For det er det SAPS som oftest fører til: siden man begynte med SAPS har det bare gått nedover med landene under IMF og VBs kustus. I løpet av 20 år med strukturtilpassning har de fattige lands gjeld økt, det har blitt flere fattige, flere analfabeter, flere barnedødsfall, flere som sulter, dyrere mat, skole og helsevesen, levealderen har gått ned, samt enorme miljø-ødeleggelser. Gjelden er større enn før selv om landene siden 1980 har betalt tilbake over fem ganger det beløpet de skylder. Arbeidsløshet og lave lønninger i vesten har også en sammenheng med SAPS: selskaper flytter dit arbeidskraften er billig (småunger som jobber dagen lang under farlige forhold for minimal lønn) eller truer med det.

Det er en rekke betingelser som må oppfylles hvis et land skal få et lån fra IMF/VB (lån som ofte går til å betale tilbake renter på tid-

ligere lån!). Implementeringen av strukturtilpassningsprogrammer innebærer:

- Nedskjæringer i offentlige utgifter, bl.a. helse og utdanning. Dette fører som oftest til at disse tjenester blir dyrere, noe som igjen fører til at færre får råd til å gå på skole (og det er først og fremst jentene som rammes, de er de første som blir tatt ut av skolen) og færre får råd til nødvendige helsetjenester, noe som igjen fører til forverrede helsetilstander.

- Redusere antall offentlige ansatte. Dette fører ofte til store oppsigelser (m.a.o. flere arbeidsledige) i land hvor staten ofte er den største arbeidsgiveren. Arbeidsløsheten fører igjen til at flere og flere blir villige til å jobbe for luse lønn (også kalt "kapp-løp mot bunnen" - dvs. man underbyr hverandre i lave utgifter til ansatte for slik å tiltrekke seg utenlandske investorer og selskaper).

- Renteøkning. Flere arbeidsledige fordi man ikke har råd til å betjene lån eller drive egen gjeskjeft.

- Fjerne reguleringer/begrensninger på utenlandsk eierskap av ressurser og bedrifter. Gir fri adgang til multinasjonale selskaper som slik kan ta kontrollen over store deler av et

De fleste kolonimakter ga sine kolonier såkalt "uavhengighet" på 50-, 60-tallet. Kolonilandenenes militære styrker er nå erstattet av IMF, VB og WTO

lands økonomi (og bedrifter drives for profittens og katedralen Børsens skyld, ikke for menneskenes beste).

- Fjerne tollavgifter på import. Dette fører til at lokal industri må konkurrere med mektige multinasjonale - en "kamp" som ofte ender med de

stores seier og de smås konkurs og arbeidsløshet. Det slår m.a.o. beina under den lokale økonomien.

- Kutte subsidier. Fører ofte til dyrere mat og andre dagligvarer. Den viktigste årsaken til såkalte

"IMF opprør", dvs. demonstrasjoner mot for eksempel økte brødriser som så brytes opp på en voldelig måte av væpnet politi.

- Satse på en eksport-orientert økonomi. Fører til at bonden som en gang var en lokal matleverandør blir en leverandør av råvarer til de rike

landene. Planter som den lokale befolkningen lever av risikerer å bli fortrent til fordel for planter som kun har en verdi for industrien i vesten (såkalt "cashcrops" i motsetning til "foodcrops").

Dette er programmer som ikke først og fremst er ment å hjelpe menneskene, men heller sikre en tilbakebetaling av gjelden. Alle tiltakene som er nevnt ovenfor er ment å skulle frigjøre penger til tilbakebetaling av gjeld (til de rike landene). 19.000 døde barn hver dag, sykdommer, a n a l f a b e - tisme, opprør og miljøødeleggelser er konsekvensene av u-landsgjelden og SAPS. Og alt dette for å betale tilbake en gjeld som allerede er betalt mangfoldige ganger (renter vet du...). Betalt tilbake mangfoldige ganger ved hjelp av blodet og svetten til millioner av mennesker som aldri har nytt godt av et eneste øre av de opprinnelige lånene. Lån som ofte gikk til diktatorer som beriket seg selv og samtidig undertrykket befolkningen.

Samtidig som de rike landene mottar enorme summer i gjeldstilbetaling hver eneste dag, beriker de seg også på landenes naturressurser (men uten at dette inngår i regnskapet – gjelden forblir den samme).

Gjeldsfella som de fattige landene befinner seg i er også betegnet som en form for "nykolonialisme". De fleste kolonimakter ga sine kolonier såkalt "uavhengighet" på 50-, 60-tal-

let. Kolonilandenenes militære styrker er nå erstattet av IMF, VB og WTO (Verdens Handelsorganisasjon). Og bak disse institusjonene står de største og mektigste multinasjonale selskap i verden (51 av verdens 100 største økonomier er selskaper, de resterende 49 er nasjonalstater).

Hva er forskjellen på VB og IMF?

Forskjellen er ikke så stor. Verdensbanken låner ut penger til diverse prosjekter så som dambygging, veiutbygging, kraftverk osv. De låner også ut penger via strukturtilpasningsprogrammene. IMF låner ut penger for å "hjelpe" land i akutt behov for kapital. Lånene gis bare ved oppfyllelse av betingelsene i strukturtilpasningsprogrammene. IMF og VB går hånd i hånd.

Verdensbankens "utviklingsprosjekter", dvs. prosjekter VB anbefaler og som u-landet må låne penger for å bygge, er ofte med på å forverre situasjonen til lokalbefolkningen. Selv om flere av disse prosjektene er mislykkede, er de fattige landene likevel forpliktet til å betale tilbake de penger som ble lånt til byggingen. Verdensbanken påtar seg intet ansvar, selv om det var de som presset for nettopp det aktuelle prosjektet (blant VBs "lure" prosjekter har vi kjernekraftverk i jordskjelvområder). De menneskelige kostnadene er store, bl.a. har over 10 millioner

mennesker blitt omplassert (dvs. tvangsflyttet til dårligere områder og kår) p.g.a. VBs damprosjekter (som er skreddersydd de multinasjonale selskapene). En brøkdel av VBs prosjekter er undersøkt for deres miljømessige effekt. Dette selv om VB som oftest kun støtter miljøfiendtlige prosjekter (kullkraftverk, kjernekraftverk, veirydding i regnskog osv.)

Hvem står bak VB og IMF?

VB og IMF har 177 land som medlemmer, men det er ingen "et land, én stemme" her i gården. Innenfor disse institusjonene er det pengene som teller – den som bidrar med mest penger har også mest å si. Det betyr at G7-landene (USA, Canada, England, Japan, Frankrike, Italia og Tyskland) har nesten 50% av stemmene, noe som igjen betyr at de har kontrollen. De har makt til å stemme igjennom det som gavner kun dem selv, noe som gir seg uttrykk i deres insistering på strukturelle reformer

(SAPS) og deres uvillighet til å slette u-landsgjelden.

Som en følge av massiv kritikk prøver nå VB og IMF desperat å redde sitt image ved å kjøre propaganda-maskinen for fullt. De prøver panisk å overbevise om at strukturelle reformer er eneste redning for u-land, at gjeldsslette ikke vil lønne seg og at de i bunn og grunn jobber for å bekjempe fattigdom. Etter demonstrasjonene i Praha i fjor hvor de ble nødt til å avslutte en dag tidligere, lovet IMF at de skulle bli mer demokratiske, at de skulle slutte med hemmelighetsskremmeriet og at de seriøst gikk inn for å bekjempe fattigdom. Som vi alle vet er ikke alltid tale og handling det samme. På den ene siden sier de at de ønsker å hjelpe fattige land, mens de på den andre fortsetter den samme politikken som nettopp har forverret situasjonen i de aktuelle landene.

Derfor vil titusener samle seg i Washington i månedsskiftet september/oktober. Kommer du?!?

RadiOrakel

mandager	09-10 og 17-18
tirs-fredager	09-11 og 17-18
fredager	23-06
lørdager	12-18
søndager	20-23

lørdager: musikkssendinger 14-18
søndager: musikkssendinger 20-22

- FM 99,3 MHz

man, ons, tors, fre	18.00–23.00
tirsdager	18.00–19.30
lørdager	23.00–06.00
søndag	12.00–20.00

DAG OG TID

Pilestredet 8
0180 OSLO

**Verdas einaste
riksavis på
nynorsk!**

Telefon
22 33 00 97

Telefaks
22 41 42 10

*Partipolitisk
ubunden vekeavis
med brei kultur-
dekking og
fingeren i jorda.*

Hva skjedde i Genova?

I slutten av juli var det toppmøte i Genova: G8 skulle møtes for diskutere hvordan vår og planetens fremtid ville se ut.

I den anledning var det ankommet hundretusener av mennesker til byen for å markere sin motstand mot den nyliberale politikken disse statsoverhodene fremmer.

Demonstrantene ble møtt med skudd, tåregass, køller og tortur. Politiet gikk så langt at det (nesten) ble vanskelig å skjule det for media.

Trond Klykken

Selve byen ble regelrett barrikadert for å forsvare lederne mot "de gale demonstrantene". Byen ble inndelt i en rød og en gul sone: rød sone var off-limits for alle unntatt de få innvidde og i den gule sonen var det demonstrasjonsforbud. Det ble satt ut rakettanlegg, angivelig fordi den nye globale superslemmingen, muslimen Osama Bin Laden, hadde planlagt et attentat mot den demokratiske valgte presidenten i USA, George Walker Bush. Avisene gjorde jobben sin i forkant av møtet: demoniseringen av demonstrantene nådde nye høyder, alt kunne man forvente. Det ble skrevet om alle de voldelige

Ukene før møtet var preget av en hektisk aktivitet fra politiets side: ikke bare skulle man sikre byen, men razziaer ble gjennomført over en lavsko. Ofte fant de ikke annet enn noe henslengt verktøy (som man til pressen kalte "våpen") og noen marijuanaplanter. Hensikten var klar – det var ikke våpen man var ute etter, det var heller å skremme folk fra å delta. Det er også en del av funksjonen til de strenge sikkerhetstiltakene og medias fokusering på vold og opprørspoliti.

På tross av skrekkehistorier og sikkerhetstiltak, var det opptil 300.000 som møtte opp. Over en kvart million mennesker dro altså til Genova for å benytte sin demokratis-

de få på bekostning av de mange – verden over. Til å møte disse menneskene, disse husmødrene, arbeiderne, fagforeningsaktivistene, pensjonistene, studentene, anarkistene, miljøvernerne, arbeidsløse, innvandrere m.fl. hadde staten funnet fram barrikader, tåregass, batonger, hjelmer, skjold, pansrede biler og skarpe skudd.

For å være sikre på at utkommet av demonstrasjonene ville bli mest mulig kaos, ble elitetroppene i politiet og de paramilitære styrker satt til å passe den "supersikre" røde sonen hvor lite skjedde – til det var speringene for gode, mens ferskingene ble utstyrt med skarpe skudd og sendt ut i kampsonen.

Medieoppstyret og deres skrekkehistorier i forkant gjorde også sitt til at den heterogene massen av demonstranter møtte et politi som så på dem som ansiktsløse voldsutøvere – altså "fienden". Og med en gang du tingliggjør mennesker slik, blir det også lettere å utøve vold mot dem.

I motsetning til hva som har kommet frem i media – hvilket er den samme gamle historien om de servile avisene som løper statens og politiets ærend – var det også i Genova (slik som i Gøteborg) politiet som gikk til anvendelse av voldelige midler først. Volden startet dagen før toppmøtet i havnebyen Ancona der flere hundre grekere hadde ankommet i båt. Et hundretall av disse ble av en eller annen grunn nektet adgang og kommandert til å dra tilbake igjen. Dette førte til at ca. 170 personer nektet å gå om bord ved å innlede en fredelig sitt-ned aksjon. Etter fire timers fredelig aksjonering var tålmodigheten slutt hos politiet. Ved hjelp av det de hadde lært på batongtreningen klarte de så å jage demonstrantene ombord på båten igjen, etter å ha såret over 70 av dem. I dagene som fulgte ble i Genova nesten hvert eneste demonstrasjonstog angrepet, uansett hvilken gruppering det dreide seg om. Pasifister, prester og foreldre med barn på armen ble hensynsløst slått løs på av veltrente, velutstyrte og forberedte politi og paramilitære. Tåregass ble kastet på fredelige masser av demon-

stranter både fra politisperringer og fra helikoptere. Politiet gikk også inn for å skade mest mulig, dette ved å slå etter hodene på folk.

Begrunnelsen i media for voldsbruken var som vanlig de berømte knuste rutene. Black Bloc (BB) hadde (som forventet) møtt opp for å demonstrere mot G8, om enn på sin egen måte. I likhet med Gøteborg hvor det finnes bilder av angivelige politiprovokatører blant BBere, finnes det bilder, film og øyenvitner om det samme i Genova. Vitner har sett personer utkledd som BBere utstyrt med stenger komme ut av politiets biler. De samme personene har så begynt å knuse ruter mens politiet rolig så på. Det er en gruppe på rundt 50 personer man med rimelig grad av sikkerhet kan regne som infiltratører og provokatører. Dette var en gruppe ingen andre kjente til, som opererte under kommando av en tydelig leder (!) og som dukket opp på hver eneste samlingsplass for de ulike demonstrasjonene. Det som kjennetegnet denne gruppen var også deres u-selektive ødeleggelser – noe som også førte til fysiske konfrontasjoner med "ekte" BBere. Heller ikke i Genova ble BB ("falske" som "ekte") angrepet av politiet mens de bedrev eiendomsødeleggelse. Flere italienske aviser undret seg over hvordan BB kunne trenge inn i den gule sonen (hvor det var demonstrasjonsforbud) når man kunne "se dem på en kilometers avstand". De lurte også på hvorfor politiet bare så på deres ødeleggelser og heller angrep de fredelige togene andre steder i byen.

Den chilenske natten

Slik det skjedde i Praha etter demonstrasjonene mot Verdensbanken og IMF i fjor og mot EU i Gøteborg i år, hadde politiet egne hevnaksjoner mot demonstrantene etter at toppmøtene var ferdige. Det groveste tilfellet av regelrett hevnaksjon fra politiets side var når de angrep media og kommunikasjonssenteret (hvor bl.a. Indymedia Italia holdt til) og skolen hvor arrangører og demonstranter sov. Rett i forkant av disse angre-

elementene som ville komme, om posene med hiv-blod som ville bli kastet på politiet og skrekkehistorier fra tidligere demonstrasjoner.

ke rett til fri ytring og demonstrasjonsfrihet til å markere sin motstand mot en politikk som dreper mennesker og miljø, en politikk som gavner

pene ble det observert en gruppe svartkledde mennesker som kom fra samme retning hvor politistasjonen lå. Disse begynte så å velte noen søppelkasser for deretter å forsvinne sporløst når politiet ankom mannsterke. Mediasenteret ble angrepet først. Her ble pc'er knust og filmer og annet utstyr beslaglagt. Deretter var det skolens tur. Her ble over 60 personer hardt skadet etter å ha blitt angrepet mens de sov. I over tre kvarter ble folk mishandlet med batonger og spark av flere politifolk samtidig. Legene som ankom stedet måtte improvisere førstehjelpsutstyr av pappkartonger og annet de fant fordi det utstyret de selv hadde med ikke var nok. Skolen så ut som et slakterhus etterpå: det var store blodpølser på gulvene og veggene, samt utslåtte tenner liggende rundt omkring. Blodsporene fortalte tydelig at her hadde folk blitt slått på det groveste mens de sov. Flere demonstranter våknet av batongslag og spark i ansikt og hode. Ambulansene hadde ikke nok bårer, så enkelte hardt skadde demonstranter ble båret ut i soveposene de hadde ligget i da de ble overfalt. De som var så heldige å komme på sykehuset uten "alt for store skader" (ifølge det italienske politi) kunne ofte kun regne med en rask og overfladisk behandling (for eksempel syng av sår uten bedøvelse) før politiet tok dem med seg. En lege ved Ospedale San Martino forteller til Wall Street Journal om de hardt skadde demonstrantene at "hvis disse menneskene ikke hadde blitt bragt til sykehuset,

er det ingen tvil om at noen av dem ikke ville vært i live idag." Blant de skadde var bl.a. Daniel Albrecht, en 21-årig cellostudent fra Berlin som måtte gjennomgå hjernekirurgi og som nå hører metalliske lyder når han snakker. Melanie Jonasch, også hun tysk, husker kun at hun fikk et slag i hodet før hun våknet på sykehus hvor også hun måtte gjennom en hodeoperasjon. Andre kan fortelle om punkterte lunger, brukne ribbein og utslåtte tenner. Resten av de arresterte ble sendt av gårde til en politistasjon (Bolzaneto) som for anledningen var gjort om til et fengsel for G8-demonstranter. Her ble de allerede skadde demonstrantene møtt med enda mer juling. De ble utsatt for fysisk og psykisk tortur. Noen fikk piercinger i nese og brystvorte revet ut, andre håret klippet. Jenter ble truet med at de kom til å bli voldtatt med batonger. Flere ble tvunget til å stå oppreist i flere timer, med ansiktet mot veggen. Til og med folk med benbrudd ble tvunget til dette og de som ikke adlød umiddelbart kunne regne med enda mer juling. Noen ble tvunget til å synge gamle fascistsanger og andre ble på spørsmålet "who is your government?" tvunget til å svare "polizia" for å unngå bank. En politimann som deltok i angrepet på skolen innrømmet etterpå overfor en italiensk avis (anonymt selvfølgelig) at flere av disse overgrepene faktisk hadde forekommet, og at han på spørsmål til kolleger om dette fikk til svar at han ikke skulle bekymre seg da de hadde "ryggdekning". Selv regnet

ikke denne politimannen seg som en av de verste i politiet – han hadde "kun" deltatt i angrepet på skolen, ikke mishandlingen i fengselet etterpå. Det var det fengselspolitiet (GOM) som sto for. Hadde ansvaret for fengselet ikke vært GOMs, mente denne politimannen at det ikke ville gått så ille, dette fordi hans avdeling hadde en "hard commandante, av den gamle skolen som vet hva ære betyr. Vi kaller ham Rommel."

I likhet med Gøteborg, ble raidene mot skole og kommunikasjonscenter begrunnet i letingen etter voldelige demonstranter fra Black Bloc. Leiren hvor Hvite Overaller holdt til ble også stormet, men den var da allerede evakuert etter at ryktene om skoleraidet kom folk for ørene. Leting etter våpen var også en grunn til angrepet på skolen, resultatet av raidet var: to vinflasker inneholdende brennbar væske, hammere og spikere som var tatt fra byggeplassen

militære. I etterkant av Genova har den tyske innenriksministeren Otto Schily foreslått at man oppretter et felleseuropeisk opprørspoliti som nettopp skal kunne settes inn under store toppmøter. Schily ønsker en styrke som kan "avverge og om nødvendig bekjempe vold med tilstrekkelig fasthet" (min kursivering).

på skolen, 17 fotokameraer, 13 par svømmebriller, 10 lommekniver, 4 brukte tåregassgranater, tre mobiltelefoner, to termosier og en tube solkrem. I Gøteborg ble beslaget etter angrepet på Hvidtfeldtska gymnaset hjelmer, skumgummi og liggeunderlag – kun utstyr som var ment som beskyttelsesutstyr.

Etter Genova

Etter demonstrasjonene og politivolden har politiet i Italia blitt utsatt for massiv kritikk p.g.a. sin handlemåte, spesielt angrepet på skolen og forholdene i arresten i Bolzaneto. Men samtidig insisterer politikere og media på at det er demonstrantene som lager kvalm, og derfor ønsker man nå å flytte kommende toppmøter til folketomme områder hvor det blir vanskelig å demonstrere, noe WTO (Verdens Handelsorganisasjon) nettopp har gjort ved å legge sitt neste møte i det lite demonstrasjonsvennlige Qatar. Politi og politikere roper også opp om mer ressurser, mer ressurser til politi og

Politiprovosert vold fører til enda flere ressurser til voldsutøverne (politiet), samtidig som lederne får en grunn til å isolere seg enda mer. Og alt dette er mulig takket være medias unyanserte og direkte fordreide fremstilling av hva som hendte. I Italia hvor mediamogulen Berlusconi er statsminister, ble ikke de blodige bildene fra skolen vist på TV før torsdag 26. (angrepet på skolen skjedde natt til søndag 22.!). På tross av stor mediedekning og et totalt rabiat politi er diskusjonen rundt politivolden i Genova rimelig begrenset. Det dreier seg stort sett om angrepet på skolen og forholdene i arresten. Politiets vold i gatene blir fremstilt som legitim. Demonstrantene som møter opp for å markere sin avsky mot et system som dreper millioner av mennesker hvert eneste år blir stemplet som upolitiske bråkmakere når de prøver å forsvare seg mot politivold, og politikerne får taletid i TV og spalte-metere i avisene for å fortelle sin versjon.

"Vi kan raskt se hvem som oppfører seg normalt eller ikke. Det er utrolig hvor lett menneskers aggressivitet vises fra oven, forteller videooperatør Espen Lindgren. Han har jobbet ved monitorene siden starten i 1999, og er overbevist om at overvåkning er veien å gå."

– Om overvåkningskameraer på Oslo-S, VG 14/6

Helt normal overvåkning

I sin berømte roman, **1984**, beskrev George Orwell et totalitært samfunn ledet av en skikkelse kalt Big Brother. Big Brothers ansikt kikket ned mot deg fra gigantiske TV-skjermer hvor du enn gikk. Samtidig fungerte disse skjermene som overvåkningskameraer som holdt øye med alle dine bevegelser.

Da 1984 ble skrevet, var dette et skrekksenario for framtiden, men i dag er overvåknings-samfunnet som Orwell beskrev blitt dagligdags. I dagens Norge blir dine minste gjøremål nøye registrert og lagret. Bare i sentrum av Oslo finnes over 1000 overvåkningskameraer; i minibanken, på bussen, på T-banestasjonen, på gater og torg. Bruker du domino-kort når du handler, sitter Rimi-Hagen med full oversikt over hvor mange brød og øl du kjøpte det siste året. Surfer du på internett, registrerer anonyme dataprogram hvilke sider du har besøkt. Skal du bruke telefonkatalogen på internett, må du registrere deg med navn og personnummer slik at Telenor vet hvilke telefonnumre du leter etter. Flytter du sammen med kjæresten, må du fylle ut et offentlig skjema og sende til Folkeregisteret. Statens menn vil vite nøyaktig hvem du er og hvor du sover.

Sender du epost eller snakker i telefonen, kan alt du skriver eller sier registreres av det amerikanske etterretningsorganisasjonen NSA. Dette snakkes det naturlig nok ikke så mye om her til lands, men nylig fikk dette systemet kritikk fra EU. Det var imidlertid ikke rettssikkerheten og personvernet til egne innbyggere som bekymra EU-byråkratene, men derimot muligheten for at denne overvåkinga kunne brukes til industrispio-nasje. Dermed kunne amerikansk industri skaffe seg fordeler på bekostning av den europeiske, frykta EU. Sjøl om du ikke skulle være i politiets søkelys fra før av, kan eposten din bli plukket ut av såkalte "sniffere" – dataprogram som kopierer og lagrer all epost som inneholder visse ord som f.eks "bomber" eller "IRA".

Få ting bekymrer politi og byråkrater mer enn tanken på at vanlige folk skal få tilgang til teknologi som sikrer dem et minimum av privatliv. For noen år siden forsøkte de amerikanske myndighetene å straffeforfølge Phil Zimmermann for å ha skrevet og distribuert dataprogrammet PGP (Pretty Good Privacy), et hendig program som gjør det mulig å sende hverandre kryptert epost. Stort sett jobber imidlertid staten og nærings-

livet på samme lag, som da dagens digitale mobilnett ble lansert. Det ville vært en smal sak å legge inn kryptering slik at vi kunne snakket sammen på mobilen uten å bekymre oss for at andre folk lyttet på våre private samtaler. Men den gang ei: Den nye standarden ble laget for at politiet fremdeles skulle kunne snuse i folks privatliv. Det samme gjelder kryteringsprogram som kommer fra store og seriøse softwareselskaper, og som i virkeligheten er bortimot verdiløse.

For noen år siden fant en gruppe hackere en skjult bakdør i webbrowseren Netscape, som gjorde det mulig for andre personer å skaffe seg tilgang til harddisken din mens du surfer på internett. Kanskje var dette bare en programmeringsfeil, men det kan også ha blitt skapt med hensikt for å hjelpe snushanene i NSA og CIA. Mange mener at slike bakdører også finnes i operativsystemet Windows med tilhørende webbrowser Internet Explorer. Denne bekymringen skal ha vært avgjørende for at den kinesiske staten bestemte seg for å bruke det åpne operativsystemet Linux istedenfor Windows i sine datanettverk. Fordi Linux har åpen kildekode, vil det her være umulig å skjule slike feller.

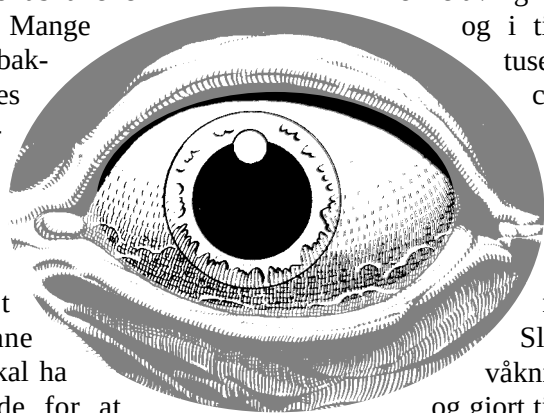
Dagens overvåkning skjer sjølsagt ikke bare for å kartlegge opprørske og forbryterske elementer. Informasjonen om deg blir i mange

tilfeller samlet for å kunne selges videre til annonsører og bedrifter som ønsker å sende deg skreddersydd reklame tilpasset dine individuelle interesser og

hobbyer. Begrepet Big Brother har i dag blitt gjort om til et dårlig underholdningsshow på TV, der et antall unge mennesker blir frivillig sperra inne i ukesvis og kontinuerlig overvåka. At dette kan være en kraftig psykisk påkjenning for folk, gjør sjølsagt programmene desto mer pirrende og får opp seertallene. I den danske utgaven av Big Brother ble påkjenningen så stor at flere av deltakerne rømte.

Big Brother er bare én i en lang rekke av lignende TV-serier, og i tillegg kommer tusenvis av webcams på internett, der alle og enhver kan sette opp sin egen private overvåkningsstasjon. Slik blir overvåkning ufarliggjort og gjort til et dagligdags fenomen. Big Brother er ikke lenger et symbol på det totalitære samfunn – bare helt normal overvåkning.

-Steinar Beider

The Surveillance Camera Players: Overvåkningsteater fra New York

Den høyst utradisjonelle teatergruppen Surveillance Camera Players (SCP) ble dannet i New York i november 1996 som en protest mot bruk av overvågningskameraer på offentlige steder. SCP setter opp teaterstykker direkte foran overvågningskameraer på gater og i t-banestasjoner for på denne måte sette søkelys på de økende angrepene mot folks privatliv, og for å avsløre myten om at det kun er de "skyldige" som har noe å frykte fra overvågningskameraene.

I sommer var SCP på turne i England der de fremførte stykkene *It's OK, Officer* og *We know you are*

watching: MIND YOUR OWN BUSINESS! samt *God's Eyes Here on Earth*, som er skrevet spesielt for å bli framført foran kirker og katedraller. SCP hadde planlagt å også framføre adaptasjoner av George Orwells *Animal Farm* og Edgar Allen Poe's *The Mask of the Red Death*. Begge disse skuespillene hadde blitt endret for å kommentere aktuelle hendelser, f.eks inkluderte *Animal Farm* er referanse til kugalskapen som har herje i England. Desverre kunne ikke denne planen gjennomføres. Bare tre medlemmer av SCP, Susan, Miranda og Bill, hadde hatt råd til å bli med til

England. Dessuten medvirket Kimberly, som bor i England. Adaptasjonene av både Orwell og Poe trengte imidlertid minst 5 skuespillere for å fungere, og det var ikke tid til å øve med nye folk.

På tross av at programmet altså ble noe amputert, ble turneen en stor suksess, med oppføringer foran overvåk-

Fra the Surveillance Camera Players oppsetning av 1984 foran overvågningskameraene i T-banen i New York

ningskameraer i Bath, Bristol, Manchester og London. SCP gjorde flere intervjuer med lokale media og fikk dessuten med seg en marsj for dekriminalisering av cannabis, der de sikkert ble filmet av overvågningskameraer langs ruta.

SCP oppfordrer alle til å danne liknende teatergrupper, og har publisert en kort veiledning for alle inter-

esserte på hjemmesidene sine. Foreløpig har de fått avleggere i Arizona, i Bologna i Italia og i Litauen. Ønsker du å komme i kontakt med dem, kan du finne dem på nettet på www.surveillancecamera-players.org, eller du kan skrive til SCP, PO Box 115 Stuyvesant Station, New York, NY 10009-9998, USA

POT letter på sløret

I 1996 leverte den statlig oppnevnte Lund-kommisjonen en rapport som beskrev hvordan Politiets Overvåkningstjeneste (POT) hadde drevet ulovlig overvåkning av venstreorienterte i størstedelen av etterkrigstiden. I kjølvannet av denne rapporten, bestemte Stortinget at folk kunne søke om å få innsyn i mapene som POT hadde samlet om dem. Til glede for de av våre lesere som føler seg forfulgt, har vi laga en fiks ferdig kupong som kan brukes til å forlange innsyn i POT's arkiver. Vi gjør imidlertid oppmerksom på at innsynsretten i utgangspunktet kun gjelder for tiden fram til 1977. For nyere materiale gis det kun innsynsrett dersom en har blitt utsatt for ulovlig overvåkning. Og etter som myndighetene nesten aldri innrøm-

mer å ha gjort noe ulovlig, så er altså kupongen mest til nytte for våre eldre lesere. Men heller ikke for materiale før 77 kan en regne med å få tilgang til alt. Loven om innsynsrett har nemlig en rekke unntak, bl.a skal samarbeide med andre lands etterretningstjenester beskyttes. Dette er forøvrig en standard prosedyre innen etterretningsorganisasjoner: Skal en iverksette en ekstra skitten operasjon, får en sine venner fra utlandet til å delta, slik at en ikke trenger å bry seg med brysomme innenlandske lover, og i tillegg har en unnskyldning til å holde kjeft om operasjonen etterpå.

For dere som prøver å sende inn kupongen, skriv oss gjerne og fortell hvis dere får noen respons.

Ja, jeg er paranoid, og tror jeg blir utsatt for ulovlig overvåkning. Jeg slår derfor til på tilbudet fra Stortinget, og krever innsyn i mappa mi hos Politiets Overvåkningstjeneste (POT).

Fornavn: _____

Etternavn: _____

Adresse: _____

Poststed: _____

Personnummer: _____

Underskrift: _____

Sendes:
Innsynsutvalget,
Postboks 8891, Youngstorget
0028 Oslo

BOKCAFÉEN JAAP
VAN HUYSMANN'S MINDE
★ ANARKISTISK POSTORDRE ★

Hjelms gate 3 - 0355 Oslo
Apent alle hverdager fra 15-20

I Bokcafeen finner du et stort utvalg av anarkistisk og frihetlig sosialistisk litteratur på ymse språk.

Bestill direkte fra internet:
pluto.no/doogie/ga/huset/jaap
eller skriv etter gratis bokliste

Pionertiden i Securitas - og hva nybyggerne har gjort med landet...

da jeg var ung...

Det er vanskelig å beskrive min tid som Securitasvakt i Oslo uten å bli litt nostalgisk. Ikke fordi alt var så mye bedre på den

tiden, men fordi den vekterstaten som den gang var en plan hos noen få Securitas-aksjonærer nå er blitt virkelighet.

For 25 år siden, da A/S Securitas kjøpte opp Norsk Vaktelskap, var det 800 vaktmenn i Norge. I min tid ble de døpt om til vektere, økte til 3500 og utgjør nå en hær på over 10 000 personer.

Fremdeles er bransjen i vekst, for det er som med Kampen Mot Narkotika og andre former for snake oil og lurei: Virker ikke medisinen ved første forsøk er det bare å øke doseringen. Bivirkningene er det ikke aktuelt å tenke på, for alternativet er En Skjebne Verre Enn Døden.

Hva er det så de gjør, alle sammen? Står det virkelig ti tusen måpende mennesker og ser på at vi andre jobber? Selvfølgelig ikke. Dette utdraget av en mail fra en tagger som heter Erik beskriver situasjonen i år 2001:

DE NYE TROPPENE

....."Du kjenner kanskje til "concept" ? (heretter C.)

Dette er en undergruppe av Securitas, med ett formål: knipe taggere.

C. har utvidede rettigheter som ingen andre statsmakter har, nemlig lov til å provosere fram kriminelle handlinger. Det er ikke til å stikke under en stol at jeg har tagget endel, så jeg har sågar støtt på C. flere ganger. De opptrer i grupper på 2-4 og sosialiserer seg med taggerne der hvor de finnes (et godt eks. var Quart, inneværende år), for deretter å angi dem til snuten / banke dem opp, alt ettersom. Jeg har ennå til gode å se en politimann som griper inn overfor en C. på 100kilo som denger løs på en 14-åring som veier halvparten.

C. består av bole-gutter / eks-soldater & securitasser med lang erfaring. De ledes av en fyr ved navn Guy Power. De bruker metoder som ikke hører hjemme i et land som kjemper for menneskerettigheter i

hele verden!

Er det rart at vi tar med oss balltre når vi skal ut og lage graffiti? Det er nok også derfor at taggemiljøet (i Oslo, jeg kjenner veldig lite til andre byer) hardner til, fordi miljøet trekker til seg ungdom som tradisjonelt ikke ville begynt å tagge.

Særlig da i forbindelse med "barnehjem"/"ungdomsanstalter" & lignende, er det at mange usikre/skakkjorte ungdommer kommer i kontakt med taggemiljøet og dermed ser en mulighet for å få utløpt sine aggresjoner. Tro meg, det finnes utallige eksempler på dette."

Hilsen "Erik"

Denne virkeligheten er blitt dokumentert i et program på TV3, hvor Høyres Hallgrim Berg forsvarte den private "ordensmaktens" fingerknusende virksomhet ved å henvise til teorien om at "tagging fører til alvorlig kriminalitet". Denne teorien skal forsvare den brutale tagger-krigen i Oslo for skrekkslagne passasjerer, og for oss som av sikkerhetsmessige årsaker ikke tør å ta trikken. At "Securitas betyr sikkerhet" er altså ikke så opplagt lenger.

Den gangen jeg jobbet der, var vekterbransjen svært defensiv, vi hadde streng beskjed om aldri å risikere håndgemeng. Det vi skulle gjøre var i korte trekk å overvåke, varsle og rapportere. Bruk av fysisk makt var kun lovlig som aller siste utvei, som rent selvforsvar eller for å redde liv. En storvokst mann med hund går stort sett trygt, selv i en relativt stor by som Oslo.

Jeg ville aldri ha turt å gjøre den samme jobben i dag, for de siste årene har sterke krefter i samfunnet skapt krigslignende tilstander for å tjene penger. Krigen mot de narkomane og krigen mot graffiti-kunstnerne er nemlig to sider av samme sak.

Disse krigene holdes i live av en ganske liten klikk av krigshissere, til skade for titusener av mennesker. Den uproduktive vekterbransjen omsetter for milliarder, og har store budsjetter å bruke på både åpen reklame, politisk lobbyvirksomhet og altså ulovlige provokasjoner.

Helt fra starten har den norske vekterbransjen vært beskyttet av politiet. Ikke så rart, når man tenker på hvor nyttig vekterbransjen er for politifolk og med den klare arbeidsfordelingen som ble innført i starten. Den utfører en masse rutinearbeide som politifolk finner lite inspirerende å jobbe med. Det har aldri vært på tale å opprette et uavhengig tilsynsorgan for vekterbransjen. Den har tradisjonelt laget sine egne lover og regler, og er ellers svært lite åpen for innsyn og kontroll.

Denne artikkelen skal beskrive hvordan det var å være pioner i Securitas den gangen da vekterbransjen var ny og uskyldig i Norge. Jeg håper at det ikke er alt for kjedelig lesning.

Da jeg fikk jobb i Securitas hadde jeg hoppet av gymnaset, og var nylig fylt 18 år. Lønna var slett ikke bra, men jobben tilfredsstilte to krav:

- 1: Jeg fikk ha med bikkja mi på jobb, og
- 2: Jeg slapp å ha en masete sjef til stede på arbeidsplassen min.

Overgangen fra gymnaset var smertefri på alle måter. Min første jobb var til fots, som vekter i mobilavdelingen. Jeg fikk rask og effektiv opplæring på et par ruter i Oslo Sentrum, og med nøkler til halve Oslo gikk jeg der nattetid som stor sjef.

Det beste med jobben var arbeidsmiljøet. Nattarbeide tiltrekker seg tradisjonelt avvikere av alle

slag, og Securitas var intet unntak. Aldri har jeg møtt så mye små folk, med så mange sære ideer. Fordelen med uniform er som kjent at alle ser like ut. Men det er altså utenpå.

På laveste nivå i bedriften, altså blant vekterne, var alle slags politiske syn og legninger representert. Og med det mener jeg absolutt alle, fra det ene ekstreme ytterpunkt til det annet og det tredje. Det var nettopp noe av poenget med jobben: Det spilte ingen rolle hva man gjorde privat, så lenge stemplingsuret kunne dokumentere at de obligatoriske patruljerundene var blitt utført. Men her var det kreativiteten startet:

DOBBELTKJØRING

Dobbeltkjøring het det når en vekter meldte forfall, og en annen vekter måtte overta mobilruten. Vikaren fikk et tillegg i timelønna, men Selskapet, som vi kalte det, tok betalt for to vektere. Vekterbransjen konkurrerer først og fremst på pris, og ikke på kvalitet. Gjennomtrekken var og er enorm, så slik dobbeltkjøring var helt vanlig. Det var for mange den eneste måten å tjene nok penger på.

BOK-KJØRING

Kalte vi det hvis vekteren måtte steppe inn for en annen, men selv ikke var opplært på ruten. Da fikk man utlevert en instruksjonsbok med relevante opplysninger, hva som skulle sjekkes etc. Naturligvis var en slik vakt-tjeneste lite verdifull hvis vakten ikke rakk å utføre de oppgavene som var pålagt ham eller henne, men med liten skrift i kontrakten hadde bedriften sikret seg mot klager fra misfornøyde kunder. Det kunne komme godt med, for slik bok-kjøring forekom rutinemessig.

DOBBEL BOK-KJØRING

var det best betalte tilbudet fra mobilavdelingen i Securitas. Da fikk man utlevert to sett med kjørebøker og nøkler, og skulle på egen hånd sørge for at det viktigste ble sjekket først. Ingen enkel oppgave å løse, men altså ganske godt betalt. Kundene betalte gjerne for to-tre inspeksjoner i nattens løp, men ved bok-kjøring og dobbeltkjøring fikk han i høyden en. Vi vektere fikk utbetalt både dobbeltkjørings-tillegg og bokkjøringstillegg, så slike vakter var populære. Hva kundene syntes om dette verdiløse vaktholdet fikk jeg aldri vite.

STEMPLINGSURET

vi hadde i beltet veide kilovis, og ble selvfølgelig tyngre utover natten. Vi skulle finne kontrollnøkler som var strategisk plassert rundt omkring i bedriftene og vri dem om i stemplingsuret for å vise at vi hadde vært der. Dette var selvfølgelig en invitasjon til de lateste av vekterne, eller de mest overarbeidede, alt etter som. Metoden var enkel: Man rasket løs en kontrollnøkkel, meldte fra om at den var blitt borte (helst neste gang man skulle gå vakt der, for da visste man jo at den var borte uten å måtte

dra dit) og sjekket deretter at den ble erstattet med en nøkkel med samme kode. Deretter kunne man dra nøkelen i uret, og vips! Så hadde man utført en godt betalt kontrollrunde. En av gutta fikk etter sigende sparken etter at han gang på gang hadde stemplet seg inn og ut av et hus som var brent ned til grunnen.

BYTTERINGENE

Bytteringene ble startet for å bytte stemplingsnøkler, slik at man kunne ta flest mulig bok-og dobbeltkjøringer. Enkelte vektere kunne gjøre hele jobben hjemmefra. Det var også mulig å dele på byrdene, slik at en våken vekter satt og trakk nøkler for dem som lå og sov.

Også andre varer byttet eier. Med den dårlige lønna vi fikk var det ikke rart at folk forsynte seg av varer underveis på ruten. Noen var heldige, og hadde ruter med mange fjerne butikker og slikt, mens andre var uheldige og bare fikk industriområder og slikt, med begrensede muligheter for matauk. Men med litt kreativitet og velvilje ordnet det seg som regel. Man kunne bare bytte med en som hadde klesforretninger på ruta, og kjente en som trengte maskineler.

Statistikken viser at ti tusen nye

vektere ikke på noen måte har redusert svinn i norsk næringsliv. Forklaringen er altså slående enkel.

FESTLIGHETENE

Det var selvsagt stas å ha luksusbutikker å forsyne seg av, men toppen av lykke var å ha restaurant. Mange skjenkesteder hadde plomberte tanker, telleverk og slikt, men det er ikke vanskelig å lage sitt eget system. Restaurantene, som hadde natåpent kun for kremen av vektere, var godt besøkt. En av restaurantvertene drev Expressen på Østbanen med kritebok og det hele.

Min artigste vakt var likeve en julaften på Schous Bryggeri. Etter et par år i bransjen var jeg for veteran å regne. Jeg hadde fått godkjent opplæring på flere vaktobjekter, både mobile ruter og stasjonære objekter, enn noen andre.

En bryggeridirektør hadde gått tom for julebrygg, og for å vende det døde øyet til hans hjelpeløse bilkjøring, og til det faktum at bryggeriet var stengt, fikk jeg lov til å invitere et par kolleger på ekte juleøl. Jeg hadde hovednøkkel, og forsikret den blide direktør om at jeg selv kunne finne veien til lageret. Det var jo tross alt jobben min, sa jeg. Det var han enig i. Jeg tok et par telefoner til

kompisene i mobilavdelingen, og på kort tid var Schous Bryggeri Norges best bevoktede industriarbeidsplass. Ikke alle kom seg ut i tide den påfølgende morgen.

DEN NYE TID

Det er en skam at ansvarsløse vektere av den nye tid oppfører seg som om de privilegier vi tilkjempet oss for en mannsalder siden er en naturlig del av jobben. Voldsbruk og snusk er nå blitt regelen, og ikke unntaket. De militært utseende voldstroppene provoserer folk unødig. De misbruker sin hevdvunne juridiske immunitet, og undergraver sin egen posisjon og sine egne hemmelige organisasjoner. Denne arrogansen kan slå tilbake på dem selv en dag, hvis Sporveispolitiet og slike pøbelorganisasjoner blir gjenstand for noen som helst form for etterforskning.

Respekt kan nemlig ikke kreves, men må vinnes.

Terje Bolling

Sensitiv Foto c/o Cadenza

HVORFOR KJØPER DU MAT AV EN TOBAKKSPRODUSENT?

Visste du at alle produktene vist her er eid av Philip Morris - verdens største tobakksprodusent?

Kjøper du varer fra Maarud og Freia er du med på å finansiere sigarettreklamer uten å vite det.

Trekk tilbake støtten. Velg noe annet neste gang du går i butikken.

Hold matbudsjettet unna lommene til Philip Morris.

www.adbusters.org www.infact.org www.gateavisa.no

For ca. 6 måneder siden ble det satt ned et utvalg som skulle komme med forslag til strakstiltak for å "øke sikkerheten hos politiet." I tillegg til forslag om bruk av pepperspray, inneholder utvalgets rapport forslag

til nye våpeninstrukser; d.v.s. hvilke våpen som skal lagres hvor, forslag til nye våpen samt forslag til endring av instruks for hvem som kan gi tillatelse til bevæpning.

PEPPERSPRAY

– politiet bevæpner seg

Trond Klykken

I en rapport unntatt offentligheten (m.a.o. hemmelig), "Sikkerhetstiltak i forbindelse med bevæpning", anbefales det å utstyre politiet med pepperspray. Politiets Fellesforbund og Oslo Politiforening er helt enige i dette og sier "det kan utsette behovet for permanent bevæpning av politiet." De ønsker å innføre dette så fort som mulig, og hovedverneombud for politiet, Ole Valen, sier dette er "helt ufarlig". Oleoresin Capsicum (OC), pepperspray, er etter konvensjonen om biologiske våpen av 1972 forbudt brukt i krig. Men tillatt brukt mot sivilbefolkningen når det gjelder "ro og orden". Bare i USA er det etter 1990 registrert over hundre dødsfall som en følge av politiets bruk av nettopp pepperspray.

Har Ole Valen rett når han sier at pepperspray er "helt ufarlig"? Kan vi bare slappe av i vissheten om at det norske politiet fortsatt er ubevæpnet og til nød utstyres seg med det ufarlige ikke-dødelige våpenet pepperspray?

Pepperspray er forbudt brukt i krig. Man skal ikke bruke det mot soldater som et ledd i krigføring. De kan skytes og man kan kappe hodet av dem med spaden, men pepperspray får man ikke bruke. Mot sin egen sivilbefolkning derimot stiller saken seg annerledes.

I en rapport bestilt av Europaparlamentet sier forfatterne at effekten av pepperspray er midlertidig blindhet som kan vare i opptil 15-30 minutter, en brennende følelse i huden som kan vare i 45-60 minutter, kramper i overkroppen som tvinger en til å bøye seg fremover og ukontrollert hoste som gjør det vanskelig å puste og snakke i 3 til 25 minutter. For de som har astma, bruker medisiner eller blir utsatt for politigrep som begrenser luftinntaket kan det

være fare for dødsfall. Mellom 1990 og 1998 har Los Angeles Times rapportert om mer enn 61 dødsfall som en følge av politiets bruk av pepperspray, og American Civil Liberties Union (ACLU) har dokumentert 27 dødsfall som en følge av pepperspray blant arresterte i California mellom 1993 og 1998. En undersøkelse utført av US Army i 1993 kom til konklusjonen at pepperspray kunne føre til "gen-skader, kreftfare, overfølsomhet, hjerte/lungeforgiftninger, nerveskader og mulig dødsfall. Det er risikabelt å bruke dette produktet på en stor og variert menneskemengde". En norsk leverandør av pepperspray forteller selv at det

kan skade øyne og slimhinner: Leverandøren innrømmer også at bruken har ført til dødsfall, men da kun i tilfeller hvor den avdøde i tillegg hadde inntatt alkohol eller narkotika og i tilfeller der den avdøde i panikk etter å ha blitt sprayet, blindt har løpt ut i trafikken, falt ned fra tak o.s.v. Andre undersøkelser tyder på at pepperspray kan skade hjerne, nerver og lever. Pepperspray ble allikevel godkjent av FBI. Det ble senere avslørt at sjefen for FBI's program for "ikke-dødelige våpen" hadde mottatt bestikkelser i størrelsesordenen \$57.000 av en peppersprayprodusent. Skandalen ble sett på som skadeligere for politiet enn Rodney King-saken. Pepperspraya er spredt USA rundt som en følge av FBI's anbefalinger om at det var trygt å bruke og en enkel måte å takle mistenkte på. Land som India og Australia har selv innført pepperspray som en følge av amerikansk anbefaling.

Rapporten til Europaparlamentet anbefaler et moratorium (en stopp) på kjøp, salg og bruk av sprayer basert på Oleoresin Capsicum. De gjør også oppmerksom på at de land som velger å bruke dette kan komme til å bli stilt overfor rettslige søksmål i fremtiden hvis

dødsfall eller annet skulle inntreffe som en følge av bruken av dette. Sverige har nektet å utstyre sitt politi med pepperspray da de mente det var for skadelig. Det ville heller ikke skade å minne om at Stockholms Internasjonale Fredsforsknings Institutt allerede i 1975 advarte mot "delayed toxic effects from chemical warfare agents". Ikke alle skader som en følge av tobakk, asbest og DDT (for å nevne noen) ble oppdaget i begynnelsen, vi vet derfor ikke hvilke langtidseffekter pepperspray kunne tenkes å ha. Førre var-prinsippet er i grunn ikke så dumt.

Et udemokratisk Politidirektorat som gjør som det selv vil?

I forkant av politireformen som skapte Politidirektoratet var det enkelte kritiske røster som advarte mot faren for at direktoratet kunne utvikle seg til et selvstendig sheriffkontor som gjør hva det vil uten at andre har innsyn. Politidirektoratet er direkte underlagt Justis- og politidepartementet. Departementet har en egen politiavdeling som sammen med Politidirektoratet styrer politiet her i landet. På henvendelse til departementet om pepperspray-rapporten fikk undertegnede til svar av direktøren i politiavdelingen at de "mente å kunne bekrefte" eksistensen av en slik rapport. Videre at de "men(te) å vite at rapporten" var hos Politidirektoratet.

Det hevdes fra politiets side at pepperspray må inn i politiet så fort som mulig siden "det kan utsette behovet for permanent bevæpning av politiet". Det blir også presentert som et alternativ mellom bevæpning og ingen bevæpning. Dette er helt klart en sannhet med store modifikasjoner. Innførselen av pepperspray er intet alternativ mellom "bevæpning eller ikke bevæpning". De andre forslagene i rapporten vil, og da regner jeg ikke med pepperspraya, medføre en – økt – bevæpning av politiet. De våpen de allerede har skal flyttes ut fra bagasjerommet og inn i styre-

huset, samtidig vil enda kraftigere våpen legges i bagasjerommet. M.a.o. lette og kraftige våpen lettere tilgjengelig. Som om ikke dette er nok, kan nå beslutningsmyndigheten om bevæpning flyttes fra politisjef til operasjonsleder – nok et ledd i lettere tilgjengelige våpen. Med implementeringen av denne rapportens anbefalinger vil vi ha et bevæpnet politi, vi vil bare ikke se det så godt.

I USA er det siden 1990 registrert over hundre dødsfall som følge av politiets bruk av pepperspray.

Og pepperspraya er kun et "tillegg til" bevæpning, ikke et "alternativ til".

HAMU – politiets hovedarbeidsmiljøutvalg (hvor det sitter representanter for alle politiorganisasjonene samt ledelsen ved Politidirektoratet) støtter den hemmelige rapportens anbefalinger. Etter reformen skal avgjørelser som angår politiet tas av justisdepartementets politiavdeling og ledelsen i Politidirektoratet. Ledelsen i politiavdelingen i departementet vet tydeligvis lite om denne rapporten, og det faktum at en sterkere grad av bevæpning for politiet fremstilles i media som en ikke-bevæpning er bekymringsfullt. Hemmeligholdelsen medfører også at Politidirektoratet mest sannsynlig vil trumfe igjennom sin vilje uten at dette i det hele tatt har vært oppe til en offentlig debatt.

Var det noen som nevnte noe om et udemokratisk Politidirektorat som gjør som det selv vil?

ITALIA HØSTER INN...

Offensiv legaliseringsbevegelse

Trond Klykken

I forkant av årets fest, kan vi bringe referat fra fjorårets "innhøstingsfest" i Roma. De siste tre år har man i Roma på høsten feiret "La festa del raccolto" (innhøstingsfesten). Dette er en avslutning på kampanjen *Det er på tide å plante den* som starter på vårparten. Hensikten er at man skal få en plante til å spire, for så å sette den ut i naturen, helst et offentlig sted. En mer militant variant av denne kampanjen er *Herr dommer, jeg har dyrket et frø* som starter på samme tid. I dette tilfellet overleveres planten i full offentlighet politi og dommere for slik å sette fokus på tåpeligheten av kriminaliseringen av dyrkerne og også utfordre politiet.

Tidligere års høstfester har vært preget av diverse stunts som utsendelse av jointer til alle avisenes redaksjoner, utslipp av ballonger fylt med frø slik at de kan vokse overalt og "avsløringer" av dyrkede cannabisplanter på offentlige steder.

Siste års fest valgte arrangørene å droppe mediastuntene; de mente det ikke lenger var nødvendig å provosere, bli lagt merke til, da "alle" allikevel vet at man i oktober feirer innhøstingen.

Festen foregikk i et av Italias mange "fristeder" (centro sociale). Dette er nedlagte fabrikker og andre bygninger som ungdom og alternative bevegelser bruker, og hvor man i

fred og ro kan nyte en joint eller ti. Vanligvis har disse stedene forskjellige aktiviteter; alt fra capoeira, konserter, vin og ølsalg, aktivistvirksomhet (organisering av demonstrasjoner for legalisering, mot GM-mat, nyliberalisme o.s.v.), matservering, filmfremvisning, bokhandel, o.s.v. (se forrige nummer av Gateavisa for mer om Italias fristeder).

Fjorårets fest foregikk ved fristedet kalt Forte Prenestino i Roma. 22 oktober kl. 14 åpnet dørene for den fargerike folkemengden som ville få med seg festen. I løpet av dagen var det mer enn 7000 mennesker innom.

Ved inngangen fikk hver gjest utdelt en hefte på 12 sider, "FIGHT FOR YOUR RELAX", en oppfordring fra arrangørene om å komme ut av skapet og ta del i det

frie og åpne fellesskap av røykere og dyrkere. I tillegg inneholder heftet enkel dyrkingsinformasjon og dagens status for lovgivningen på området.

S a m m e n med heftet, fikk hver gjest også utdelt et GANJA-CARD. Et ekte "green card" som kan brukes i de GANJAMATene som var satt opp rundt på senteret. Arrangørene hadde i forkant av festen pakket hele 4.200 poser med egenprodusert cannabis i poser á 0,5 gr.

Hensikten med GANJAMATene og GANJA-CARDet er ifølge arrangørene er å "sende ut en klar melding om mulighetene for å røyke god kvalitetscannabis uten å måtte

oppsøke kriminelle miljøer".

Under festen kunne man melde seg på den italienske versjonen av CANNABIS CUP. I denne konkurransen deltar dyrkere fra hele Italia (samt dyrkere fra Sveits og Slovenia) med over 21 typer hjemmedyrket cannabis. De siste år har påmeldingene til konkurransen hele tiden økt, noe som tyder på at flere og flere ønsker å markere at de på denne måten unngår de vanlige følger av å tilhøre en illegal økonomi hvor annen illegal aktivitet og stoffer florerer, og heller tilslutter seg det åpne og frie fellesskapet av dyrkere. Dette var også endel av hensikten med både festen og CANNABIS CUP: vise at den som dyrker marijuana ofte blir utsatt for en repressiv politikk selv om egen dyrking faktisk innebærer at man løsriver seg helt fra narkotrafikkens mekanismer og logikk, samt at det innebærer en mulighet for å kontrollere selv det man velger å bruke.

Festen kunne også by på konserter med bl.a. techno, drum 'n' bass, og den eviggrønne reaggae. Publikum kunne meske seg i mange ulike matvarer lagd av og med cannabis, i tillegg til de obligatoriske space cakes. Ellers ble det servert økologisk mat. Publikum kunne på ulike stands se og lese om alle de produkter man kan lage av cannabis, se video om plan-

ten, se utstillingen til legaliseringsbevegelsen, se bilder av de forskjellige typene, bli kjent med landene som produserer, se et eksempel på hvordan dyrke hjemme (det var satt opp et lite utstillingsdyrkerom), kjøpe relevant litteratur, klær m.m.

Italias legaliseringsbevegelse er ikke bare utbredt og mangfoldig, men aktiviteten er stor og offensiv. De ulike grupper og bevegelser som kjemper for saken benytter seg av et bredt spekter av aktivismevirksomhet. I tillegg til ovennevnte stunts og kampanjer tar legaliseringstilhengerne initiativ til motkonferanser og demonstrasjoner under offentlige konferanser om narkotika, okkupasjoner av kontorer til nøkkelinstitusjoner i cannabisbevelegelsen, samt oppsiktsvekkende overrekkelser av cannabisplanter til iherdige og kjente legaliseringsmotstandere. Italia har flere tidsskrifter som konsentrerer seg om legaliseringsarbeidet (et av de største er bladet "Cannabis"). Videre har de flere store nettstedene som samarbeider seg imellom. Det har i det siste kommet flere organisasjoner som kjemper for medisinsk bruk av cannabis, og flere legaliseringsorganisasjoner, frisoner, kjendiser, forfattere, radiostasjoner osv. samarbeider under paraplybetegnelsen "Massebevegelse for legalisering".

Hasjmarsjen 2001

Den tredje hasjmarsjen som ble arrangert av NORMAL (Norsk Organisasjon for Revurdering av Marihuana Lovgivning) forløp her i Oslo som en fin markering uten noen som helst voldeligheter (slik det dessverre var i 2000). Det var rundt 1400 mennesker samlet i det fine været bak rådhuset, som engasjert hørte på appellene til kriminologen Nils Christie og Thomas Heiersted (talsmann for NORMAL). Christie er engasjert i cannabisdebatten fordi han mener som mange andre at den forbudslinja som er blitt ført skaper flere problemer enn den løser. Men samtidig ønsker han heller ikke et mer rusa samfunn. Derfor var oppfordringen hans at dersom folk ville ruse seg på hasj bør de velge passende tider og steder for å gjøre det. Særlig var moralen at det gjelder å være nykter f. eks. når man forholder seg i trafikken eller gjør andre krevende oppgaver.

Etter appellene gikk demonstrasjonstogget godt geleidet av politiet opp foran Stortinget, videre opp langs Karl Johans gate. Men politiet ga oss ikke lov til å gå opp til Slottsparken, for der hadde de som kjent dårlig erfaring fra i fjor. Derfor ble vi straks geleidet ned til Rådhusplassen igjen. For mange var det hele over da, men ikke for alle, for det var mange som gikk opp på det solfylte kontraskjæret og nøt det ene og det andre i den deilige vårsola. Der var det levende musikk og barn og hunder og smilende mennesker av alle slag i skjønn forening – men ingen uniformerte mennesker å se – og det var kanskje noe av hemmeligheten!

Flipplaus Flipp

MUZAK

Dark Sun & Nik Turner - Ice Ritual (Burnt Hippy Recordings 2000, BHR-004)

Gamle Hawkwind saxofonist og vokalist Nik Turner har her slått seg sammen med finske Dark Sun og spilt inn en forrykende live plate på Tavistia Club i Finland i 1999. Platen inneholder et overraskende og energisk oppgulp av gamle Hawkwind og Inner City Unit låter som spenner fra åpneren "Sonic Attack" (signert sci-fi forfatter Michael Moorcock) og avslutter med et bonuskutt "Dream Circuit" (en Dark Sun promo studio låt). Undertegnede har fulgt med på alt Hawkwind relatert siden 80-tallet og anbefaler platen til alle som kan ha glemt Hawkwind i mellomtiden - et friskt pust av gamle 70-talls klassikere som "D-Rider", "The Right Stuff", "Master of The Universe" og "Assault & Battery" får her ny innpakning for alle som kan ha glemt spacerockens ubestridte konger.

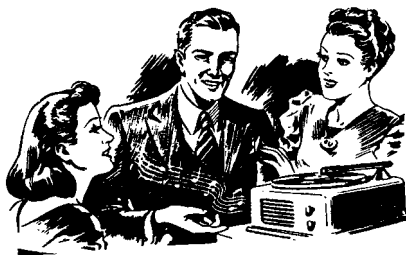
Voivod - Voivod Lives (Century Media 2000, 777282-2)

Siden midten av 80-tallet har banebrytende fransk-canadiere i Voivod levert det meste fra apokalyptisk blackmetal til sci-fi thrashmetal med eksperimentelle innslag av progrock og psykedelia underveis. "Voivod Lives" oppdaterer bandet i live-fokus som power-trio etter Eric Forrest ble med på bass og vokal sammen med Denis D'amour på gitar/effekter og Michel Langevin på trommer, og viser at de fremdeles sparker fra seg. Platen er spilt inn på CBGB's New York og Dynamo Festivalen i Holland i 1996. Pakket inn i en stil-

full digipak med trommeslager Away sitt omslag som ellers, serverer Voivod et bredt spekter av låter. Fra "Insect" til "Tribal Convictions", "Nuclear War", "Ravenous Medicine", "Voivod" og avslutteren "In League With Satan", en buldrende cover av Venom låta, viser bandet at de fortsatt lever. En flott introduksjon til nye fans såvel som et nytt innslag for gamle.

V.A. : "Alpha Motherfuckers" - A Tribute To Turbonegro (Bitzcore 2001, bitzcore bc 1723)

Etter en årrekke med kult-status har dette legendariske norske bandet endelig fått sin egen tribute-plate på sitt tyske plateselskap. Høyoktansk og ytterst magisk rock'n'roll med et overraskende internasjonalt knippe kjente band såvel som ukjente band kjører sine egne versjoner av låter i hyllest til de norske heltene i Turbonegro! Verdt å nevne er Supersuckers, Queens of The Stone Age, Therapy?, Dwarves, Motorpsycho og Satyricon som er blant mange flere på denne 25-spors mastodonten av en hyllest-plate, med en ekstra CD med 10 ekstra låter for de som fikk med seg CD'ens opprinnelige opplag. Fra utvalgte og episke perler som "Suburban Antichrist", "I Got Erection", "Sailor Man", "Prince of The Rodeo" og til "Midnight Nambla" er det skitten, syrete og onskapsfull rock'n'roll uhørt siden Larry Wallis spilte i Pink Fairies, Bon Scott sang i AC/DC eller Laibach gjorde Queen-covere for den saks skyld. Anbefales helt 100% frivillig, og det sverger jeg som dopfikk-

sert Deadhead som sist lynsja mora mi som et ludder i heavy metal. Det er vel ellers verdt å nevne at jeg til tider savner min første kjærlighet... helvete heller; jeg innrømmer at denne plata kanskje er en dårlig erstatning for dama, men for all del, plukk den opp likevel.

Alan "The Elf" Davey - Chaos Delight (Black Widow 2000, BWRCD 033-2)

Tidligere bassist i Hawkwind leverer her en variert plate med et generelt sci-fi hyllest tema. Fra "Sci-Fi Delic" til "Interceptor 7" og "Eagle Alfa" er det tett med rocka instrumental spacerock. Det hender han beveger seg bort fra det rent psykedeliske fremfor et mer garasje betont landskap, men

det er fortsatt tett-pakket med elektronikk og samples. For folk som liker ting som Helios Creed eller Anubian Lights er dette ikke opptil Alan Davey's tidligere plater som "Captured Rotation". Spesielt irriterende er "Theme from U.F.O.", men ellers er den verdt å plukke opp hvis en liker å holde seg oppdatert innen sjangeren. CD'en kommer med et tegneseriehefte i beste Conan-stil for den som liker det.

JFK jr. Royal Airforce - JFK jr. Royal Airforce (Slutfish Records 2000, Slut020)

Et relativt nyetablert band bestående av Billy Syndrome og Scott Prato på gitar, Cliff Ferndon på trommer og Evil Jim på bass og samtlige på vokal, er JFK jr. Royal Airforce et ytterst syrete jambasert biker spacerock band fra New York. "Nobody's

Flying The Plane" braker avsted med heftig garasje spacerock psykedelia, "Open Up The Temples of Space" viser en dypt mystisk og meditativ side, der "Invisible World" er en jammete syretripp med høy garasje faktor som spikrer syrebitene videre inn i det tredje øyet, "Devils and Gods" er et manisk og psykedelisk spor med en mystisk undertone, og "Hey!" viser deres grunnleggende utflippa blues-rock side. Tilsammen er det 8 låter, der et bonusspor er sjult. Verdt å sjekke for folk med interesse for alt fra tidlig 70-talls tyskerrock til Captain Beefheart.

F/i - Five Crowns of The Saxon King/From Poppy With Love 7" (RRR Records 1995, RRR 94/SSS 50)

Åpningskuttet viser et band som kan kombinere et gotisk vokalt tema med futuristisk pønk, og den instrumentale oppfølgeren er som "Interstellar Overdrive" på to posere pepper. Hardcore gitar-psykedelia med romfartsindustriell elektronikk eksploderer som Pink Floyd med styrthjelm.

The Mooseheart Faith Stellar Groove Band - March of The Mind Parasites 7" (September Gurls Records 1999)

"You got to have your own agenda to view the alien agenda" synger Todd Homer og Larry Robinson i gode gamle Mooseheart Faith. Høyst syrete garasjepsykedelia fra USA viser at folkrock fortsatt kan eksistere i dyp LSD ekstase. Ellers følger låtene "Hippie Cult Leader Anthem" og "My Silver Thimble".

- Charlie Yuga (christmu@eunet.no)

Fanziner i forbifarta

Brand nr 2 og 3 - 2001

Det svenske anarkistbladet Brand hører ikke til undertegnede favoritt-ektekyre. Til det blir det vel mye politisk korrekthet, kombinert med ukritisk rapportering av spektakulære aksjonsformer som steinkastning og ruteknusing. De siste to numrene var imidlertid en positiv overraskelse. Størstedelen av nr 2 er viet tre artikler som beskriver utviklinger i klassekampen det siste halve hundreåret. Litt tungt stoff kanskje, men grundig og vellfundert. Ellers i bladet finner vi beskrivelser av sentrale aktører den framvoksende anti-kapitalistiske bevegelsen, så som det verdensopspennende nettverket Peoples Global Action, og "de hvite overallene" - aktivister som forsøker å bryte seg igjennom politisperringer ved kle-

seg i hvite, polstrede drakter som beskyttelse mot politikøller og hundebitt. De hvite overallene har utspring i Italia, men har nå spredt seg til flere europeiske land, deriblant Sverige. Nr 3 har mer om de hvite overallene og andre forberedelser til demonstrasjonene i Gøteborg, og har som hovedtema hvordan sosialdemokratiet jobber for å opprettholde klassefreden, bl.a ved å forsøke å kuppe anti-globaliseringsmotstanden.

Adresse: Brand, Box 150 15, 104 65 Stockholm, Sverige.

Epost: brand@motkraft.net
web: www.motkraft.net/brand
32 s. A4, kr 25,- Abo: 150 kr til svensk postgiro 478 24 80-0. Gratis for fanger.

Direkte Demokrati

Pent og pyntelig blad produsert av sosialøkologene i Demokratisk Alternativ. Radikal politikk uten støtende voldsromantikk og revolusjonsforherligelse. Demokratisk Alternativ vil innføre det de kaller "frihetlig munisipalisme," som kort fortalt går ut på at økonomi og samfunn skal styres ved hjelp av folkeforsamlinger der alle samfunnsborgerne har rett til møte opp og gjøre sin stemme hørt. Demokratisk Alternativ har også gitt ut flere norske oversettelser av bøker og hefter av alle sosialøkologers store guru, amerikaneren Murray Bookchin. I en av disse bøkene forklarer Bookchin at man sjølsagt må stenge ute åndssvake og åpenbart tåpelige folk fra de framtidige folkeforsam-

lingene. Gateavisas redaksjonsmedlemmer trenger med andre ord ikke å møte opp...

Adresse: Demokratisk Alternativ, Postboks 9085 Grønland, 0133 Oslo
Epost: demalt@motkraft.net
web: www.motkraft.net/demalt

Flux nr 24

Magasin for vitenskap, kunst, filosofi og dialog. Temanummer om penger. Artikler om bl.a verdensbanken, den finansielle krisa i Asia, protestorganisasjonen Attac og intervju med Arne Ness. Fansineredaksjonens dom: Heller tungfordøydlig og alt for dyrt.

Adresse: Flux, Kr. Augusts gate 19, 0164 Oslo.
Epost: flux@flux.no
web: www.flux.no
52 s. A4, kr 70,- Abo 4nr: 240kr til bankgiro 6230 05 63983

Lesernes innleggelse...

USENSURERT

...innlagte lesere

FOLKEREISTRERT I NORGE

Folk skriker om fascismen som problem i dag. Det er verd å huske på at fascismen - nazidiktaturet - i Europa ble totalt knust våren 1945. Det er 56 år siden! Fascismen hadde aldri blitt tilintetgjort uten datidens Sovjetunionen sitt krigsmaskineri, og dets avfallsprodukter. Eitpartistaten Sovjetunionen var fascismens seierherre, og utviklingen i Norge etter 1945 har vært i tråd med det sovjetiske jerngrep. Nå kan man jo mene at kommunistene var mye bedre enn nazistene. Men i hva da? Vi kan jo glede oss over GULAG-tvangsarbeide som norsk attføring, arbeidstrening og fengselsarbeid.

De fleste drekker seg i hjel for tiden. Vi er kun et personnummer i Folkeregisteret for Helse- og Sosialvesenet sine fastleger. Det er ingen frihet i vårt samfunn, og de såkalte "Menneskerettigheter" har alltid vært brutt av norske myndigheter siden Den Kalde Krigen i 60-årene. Nordmenn har de siste 50 år ikke opplevet annet enn diktatur og propaganda - historieforvrengning og hjernevask. Det er ubegripelig at KOMSOMOL er noe hyggeligere enn Hitlerjugend. For de fleste anarkister er eitpartistaters tvang et merkbart onde. Her i Norge fengles folk ved tverrpolitisk støtte, fordi de røyker. Hvis man er tatt for hasjrøyking så stenges man inne og tvangføres med legens farmasøytiske medikamenter. Norge anno 2001 er ingen fasciststat, men et produkt av stalinismens idealer. Vi er GULAG-arbeidere på attføring. Dessverre synes det som at kommunister i likhet med nazister, verken drekker, røyker eller puler, eller er særlig vennlige.

Sverre J. Aune

HELVETE

På dommedag skal Gud drepe Djevelen i følge Johannes Åpenbaring (Det Nye Testamentet) og dermed overta makten i Helvete. Etter dommedag er det med andre ord Gud, Jesus og Den Hellige Ånd som eier og administrerer Helvete. Det er altså i henhold til Bibelen Gud, Jesus og Den Hellige Ånd som etter dommedag på det aller grusomste kommer til å torturere og pine synderne, de ufrelste, de ikke troende og andre annerledes tenkende mennesker i et glødende og grotesk Helvete i all evighet i henhold til Johannes Åpenbaring. Et evigvarende Holocaust venter altså oss som ikke er kristne.

Ingen religion er så grotesk som kristendommen.

Magne Ausrheim
5547 Utsira

GASSKAMMERET

jeg banket på døra vorr det sto jeg lever hmm tenkte jeg dette må da være den rette døren jeg seg inn innen forr døra var det en runn stol det var et lokk till og opne jeg opna lokket og satte meg plutselig merka jeg at jeg ble våt mellom beina jeg sjønte ingen ting menn jeg satt videre etter en stunn ble det vant bak osså hmm tenkte jeg det er jo et gass kammer kanse det er fra krigen nei det kann det ikke være omsider fyra jeg en røyk plutselig kom hitler ut av veggen dizh itz a grofer kamm sa hann hmm tenkte jeg kann nokk henne det sa jeg tilbake menn va er det jeg sitter på das is ein katoffel grater en potet kvern tenkte jeg menn det er jo en dass

Gizle Carlson

Folk nr 34 april 2001

Fanzina til Folkloristisk Forum ved Universitetet i Oslo. Referater fra møter og seminarer på Blindern, bokanmeldelser og spredte iakttagelser av den norske kulturen. Mest for spesielt interesserte.

Adresse: Folk, Institutt for Kulturstudier, Pb 1010 Blindern, 0315 Oslo

Megafon nr 1, 2 og 3

Det nye bladet til Antifascistisk Aktion i Danmark. Danske AFA er opptatte av mer enn å banke nazier, og jobber "mot den kapitalistiske verdensordenen, mot patriarkatet og mot undertrykking og diskriminering av enhver art." Megafon har som målsetning å fylle tomrommet etter de nylig nedlagte autonome blekkene Propaganda og Autonomi, og tar for seg et bredt spekter av

radikal politikk. Det første nummeret omhandler bl.a. det nye maskeringsforbudet i Danmark, den maoistiske bevegelsen i Nepal og hvorfor konsumerung av porno er vold mot kvinner. Nr 2 tar for seg palestina-konflikten, baskiske ETA og hvordan du kan beskytte deg mot overvåkning når du bruker internett. Nr 3 er et temanummer om globaliseringsmotstanden fra Quebec til Göteborg. I tillegg rapporterer sjølsagt Megafon om hva de lokale nazistene har tatt seg til siden sist, og om den anti-fascistiske kampen.

Adresse: Antifascistisk Aktion, Korsgade 19, 2200 København N, Danmark.
Epost: megafon@antifa.dk
web: megafon.antifa.dk
24 s. A4, kr 25,- Abo til Norge: kr 150 til dansk giro 1-695-3857

Sjølberger'n 11 (2/01)

Tidsskrift for miljøvern, menneskerettigheter og dyrever. I dette nummeret finner du en kritikk av genmanipulert mat, tilbud om sjølbergingsseminar, permakultursider, omtale av boka "One Straw Revolution, tips om hvordan bli vegetarianer og mye mer. Som vanlig finnes dessuten masse nyttige adresser og gratisannonser for kjøp og salg av frø etc. Dette nummeret er kopiert, men det neste skal vistnok trykkes.

Adresse: Sjølberger'n, Boks 88, 5741 Aurland
Epost: Sjolberg@online.no
web: home.no.net/sjolberg/
20 s. A4. Abo: 200kr (125for fattige) til giro 0530 30 49616

Systemfeil nr 1

Sandefjords første anarkistblad. Pen layout og glansa forside (sponsa av Fondet for Sosial Anarkisme), men innholdet holder god gammel fanzine-standard. Artikler om hvordan du kan klare deg med lite spenn ved å "handle" i containere og sy egne klær, vilke rettigheter du har når blir tatt av snuten, anmeldelse av ny anti-rasistisk bok og hurra for første mai.

Foreløbig adresse: Systemfeil, c/o SFJ AFA, Boks 1246, 3205 Sandefjord
Epost: systemfeil@hushmail.com
20s. A4. Kr 15,-

-Gunnar Mathisen

– Vi lar oss ikke kommandere

Politikerne i Kristiansand vil selge det kommunale kvartalet som blant annet rommer den radikale Kafé Protest. Men aktivistene i protestkaféen gir seg ikke uten kamp.

Kafé Protest ligger i Kristian 4. gate 69, og har blitt lagt ut for salg sammen med resten av kvartalet. Aktivistene på kafeen ønsker nye kjøpere velkommen, men informerer om at de får en gjeng uberegnelige autonome med på kjøpet.

– I utgangspunktet har ikke okkupantene tenkt å gi fra seg kafeen i det hele tatt. Hvis de blir tvunget ut med makt, ymtes det om at okkupasjonen vil bli gjenopptatt. Huset vil nok uansett ikke bli stående i fred, sier talsperson for Protest, Synne Vold.

Protest'erne forteller at de kommer til å fortsette å drive kaféen som før, uavhengig av den eventuelle utkastelsen. Kaféen kommer til å være åpen hver dag under Quart-festivalen.

– Vi lar oss ikke kommandere, verken av politikere eller andre. Vi er mot at noen skal ha rett til å eie tonnevis av hus, mens andre ikke har noe sted å være i det hele tatt. Vi har like mye rett til å styre Protest som en hvilken som helst riking, og jeg tør påstå at vi kan gjøre mer ut av huset også. Er det egentlig nødvendig å bruke én million på å kjøpe et hus som egentlig bare vil gi grå hår og magesår, avslutter Nils Heir fra Protest.

www.sosialisme.no

Vis meg dine sko...

Kapitalismens tese om tilbud og etterspørsel bringer oss stadig nye produkter og tjenester vi ikke kan leve for uten. Nike har nå endelig innsett at menneskehetens fremtid avhenger av at konsumentene selv skal kunne "designe" sine egne joggesko. Det fantastiske tilbudet som lar deg bestemme farge på skoa, og gi dem et personlig preg med en valgfri frase eller et ord stempla inn i sidene, er ennå kun tilgjengelig i statene – men er forventet å komme snart til en lommebok nær deg. Jonah Peratti ble hennrykt over denne etterlengtede muligheten og slo til på flekken. Han fylte

Siste nytt fra den store verden

sammvittighetsfult ut bestillingsskjemaet, og ofret 50 dollars til denne kapitalismens gudom, for å få ordet "SWEATSHOP" stemplet inn i sidene på sine splitter nye ZOOM XC USA joggesko.

Dette syntes tungt å svelge for det monetære presteskap, og snart fikk Jonah en mail fra en kundenvennlig person ved navn NIKE iD. Denne mailen kunne fortelle at Perettis bestilling var blitt kanselert fordi han hadde benyttet ufin slang i teksten.

Jonah kunne ikke helt slå seg til ro med dette og så seg derfor nødt til opplyse denne NIKE iD om at ordet "SWEATSHOP" faktisk er standard engelsk. Det betyr "butikk eller fabrikk hvor arbeidere jobber lange dager, mot dårlig lønn, i helseskadelige omgivelser", ordet har vært i vanlig bruk siden 1892 - alt ifølge Websters Dictionary. Han påpeker også at Nikes web-sider promoterer tilbudet med at det handler om frihet til å velge og til å uttrykke hvem man er. Og hevdet at teksten var en takk til barnearbeideren som hjelper ham med å oppfylle den livslange drømmen om å designe sine egne joggesko.

peretti@media.mit.edu

Å stjele showet

Webby er "dot-crap" bransjens svar på Oscar og Grammy, og det stod ikke på billig pomp og plastikk prakt da prisen ble utdelt i San Francisco i år. Blandt både sponsorer og nominerte i det glorette showet, hvis hensikt selvsagt er å promotere web-sider og internettbransjen, fantes "solide" representanter for borgerpressen - som CNN, ABC News med flere.

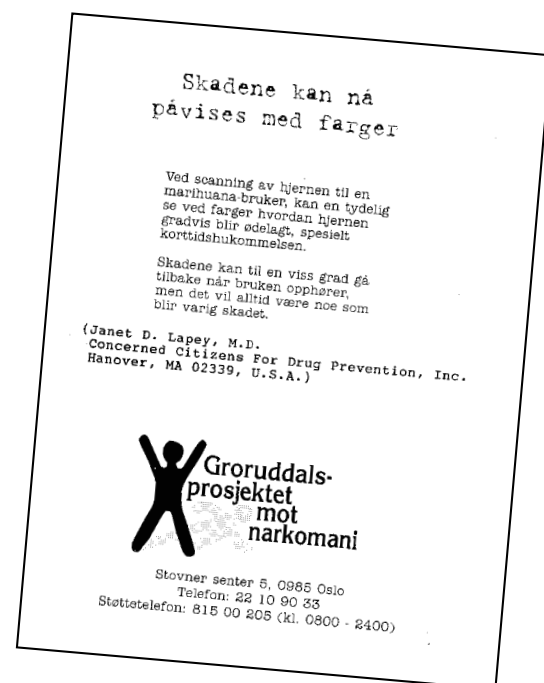
Independent Media Centre (IMC) ble selv nominert i kategorien "Aktivisme". En av de fremmøtte hevdet at indymedia er nyheter, og at å kategorisere IMC som aktivister tydelig viser hvilket grep kapitalen har over media. En annen dissident påpekte at dersom indymedia.org er en aktivist site, så er CNN og ABC like så i storkapitalen og elitens tjeneste. En høylydt og maskert minoritet i forsamlingen gav fra seg rungende tilrop og buing hver gang CNN, og andre kapitalistiske media-konglomerater som Microsoft og Yahoo, ble nevnt.

I det vinneren i kategorien "Nyheter" ble anonsert stormet to maskerte personer opp på scenen. Den ene, iført gassmaske, skrek "Fuck corporate media", før han løp av scenen med Webby statuett under armen. Den andre personen knipset bilder av opptrinnet og identifiserte seg selv som reporter fra IMC.

Blandt de prominente talerene på fesjået var byens borgermester, Willie Brown, hvis regime nyter godt av de inntektene "dot-crap" bransjen bringer til San Francisco. Brown er for tiden under angrep fra bolig-aktivister, etter som han, ulovlig, lar internettelskaper drive næringsvirksomhet i boligareale, og dermed har skapt det som hevdes å være den værste boligkrisa i byen siden jordskjelvet i 1906.

IMC/A-Infos

Nå også i farger...

På vei til årets marijuanamarsj kom en av Gateavisas medarbeidere over denne anti-hasj-løpeseddelen. Vi i gateavisredaksjonen slutter aldri å forbause oss over vitenskapens utrolige framskritt. Før i tiden kunne en formodentlig kun se hasjens skadevirkninger i svart-hvitt...

Nike II, "the Empire strikes back"...

Få multinasjonale selskaper har fått så grundig på pukkelen, av gerilja-media, som Nike. Etter at det for fem år siden ble uomtvistelig fastslått at de benyttet seg av barnearbeid, for å dekke den skrikende etterspørselen etter grelle joggesko, har grupper som Adbusters vært etter den stakkars skoprodusenten som blodhunder. Selskapets prangende reklame-boards har blitt subtielt foran-

dret for å bringe frem et budskap Nike nok kunne klart seg uten.

Det hevdes at dersom et budskap gjentas ofte nok, så kommer folk til å tro på det. Men dette er i realiteten et toegget sverd, det kan også hevdes at dersom et budskap gjentas ofte nok, så kommer folk til å bli så vandt til det at de gir blankt faen. Dersom Nike ikke har endret sitt syn på barnearbeid, så har de i allefall blitt så kyniske at de spiller pek på sine kritikere og pisser på budskapet.

Tidligere i år ble det lansert en kampanje over større deler av det urbane Australia. Nikes reklame-boards ble sabotert av en gruppe som kalte seg FFFF (Fans For Fairer Football), som hevdet at de som brukte Nike fikk en urettferdig fordel. Aktivistene hadde sogar infiltrert Nikes PR-avdeling, hvor de inkasserte fete lønninger.

Men etter at kontra-aktivister saboterte "sabotasjene" og web-sider som nikesweatshop.net og www.bantheboot.com la saken åpen, forsvant www.ffff.com.au raskt fra nettet.

Det verste med saken er ikke at Nike forsøker å selge på kynisme, men at folk ser ut til å kjøpe det.

A-Infos

Og nå et ord fra våre sponsorer...

I 1989 gav Adbuster sitt magasin undertitelen “en journal for det mentale miljø”. Og siden den tid har vi vært vitne til at “kampen om hjernen” eskalere til det punkt hvor den vestlige hjerne nå bombarderes med tusner av kommersielle meldinger hver eneste dag. Graden av avhengighet, angst og humor-førstyrrelser i samfunnet har vokst til det man må kunne kalle en sosial-desperasjon av epidemisk format. Vi har vært vitne til at mediegi-ganter har fusjonert, konsolidert og integrert hverandre, intil en håndfull av disse nå, til stor grad, kontrollerer informasjonsflyten over hele kloden.

Man må likevel beundre menneskets motstandskraft. Hvor giftig må egentlig det mentale miljøet bli før toleransegrensen er nåd, og folk krever et renere, åpnere og mer demokratisk masse-media?

adbusters.org

Bush - Putin protest i Slovenia

I midten av juni holdt George W. Bush og hans kollega Vladimir Putin det første i en rekke planlagte toppmøter. Møtet ble holdt langt unna ethvert tilløp til opposisjon, på Brdo slottet i Slovenia. Det amerikanske rakketskjold-programmet (Star Wars II) og utvidelsen av NATO østover var blandt sakene man forventet at de to presidentene skulle snakke om. Dette er saker som angår langt flere enn disse to høye herrer, men likevel ble det tydelig demonstrert at våre meninger ikke var velkomne. Det ble derfor samlet til marsj i Ljubljana, for å demonstrere mot sakene som ble diskutert på toppmøtet og måtendet ble avholdt på.

I de to siste ukene før toppmøtet ble det registrert en kraftig opptapping av trakassering og overtramp fra slovensk politi og myndigheters side, mot “suspekter individer”. Blandt de midler som ble tatt i bruk for å forsøre tilværelsen for dissidenter kan nevnes avlytting av telefon og e-post, arrestasjoner for å spre løpesedler, husransaker og trusler fremsatt mot kjente aktivister. Enkelte typer “fremmede” ble stoppet ved grensene og utenlandske bilnummere registrert. I tillegg ble det kjørt en etter hvert velkjent kampanje i media, for å forsvare utstrakt bruk av politivold, ved å skape et bilde av såkalte “anti-globaliserings” aktivister som farlige terrorister og ny-fascister.

Lørdag 16. juni i år liknet Ljubljana mer på en konsentrasjonsleir enn en by, med “franske” gjerder og kampkledd snut – væpnet med batonger og tåregass for å hindre marsjen i å ta seg inn i

bykjernen. Hva dette egentlig skulle være godt for kan man jo lure på, da de det ble demonstrert mot befant seg langt utenfor det avspærrede området.

Marsjen i Ljubljana ble av organisatorene (UZI) kalt en “Festival for Motstand”, og arrangementet startet i Tivoli-parken klokka halv to på ettermiddagen. Parken var allerede erklært som “forbudt sone”, og politiet begynte allerede da å sjikanere og be om legitimasjon av de folka de ikke likte utseendet på. Dette var nærmest som ren rutine å regne etter de to foregående ukene, og helt legitimt ifølge slovensk lov. Det er derfor ikke enkelt å få folkelig gehør for endring av denne typisk fascistiske fremgangsmåte. Men tross ufint spill fra myndighetene side klarte likevel de fleste å ta seg inn i parken relativt uhindret, og sakte begynte folkemengden å vokse.

Lydanlegget ble en smule forsinket da politiet fant noen liter bensin og olje bak i bilen som fraktet det. Dette var selvsagt drivstoff til strøm-aggregatet, men paranoide politimenn så selvsagt både bomber og terrorister. Som ved et mirakel fikk likevel bilen lov til å kjøre videre etter å ha sverta en stund og kom velberga frem til møtepunktet. Været var supert, musikken dundra ut av høyttalerne, og den fargerike og fornøyde folkemengden sto i sterk kontrast til det humørløse og grå-brune toppmøtet som fant sted samtidig et sted bak tykke murer og bevæpning.

Samtidig som parken ble overtatt av gjøglere, dansere og ildsjonglører, ble en kontingent Ya Basta! fra Trieste, Italia, stoppet på grensen. Etter at fire aktivister hadde fått juling, inne i deres egen buss, bestemt folka seg for at nok er nok! I protest sperret Ya Basta! grensen ved å legge seg midt i veien, noe som selvsagt ødela enhver sjanse for å slippe inn i landet.

Skuffelsen ble stor over at italienerne ikke slapp over grensa og det ble bestemt at arrangementet skulle vare til klokka fire, for så å forsøke å ta seg inn til sentrum. Alle gatene som leder inn mot sentrum var grundig avspærret av opprørs-politi med gjerder, vannkanoner, hester og pansrede kjøretøy. Derfor overtok 3-400 demonstranter en av hovedveiene som går gjennom Ljubljana, og stoppet nær sagt all trafikk gjennom byen. Første hindring var nær den russiske ambasadene, som var fullstendig omringet av terrorpoliti og gjerder. En fire felts bred kollonne sperret veien og rykket framover med hester, panserkjøretøy og en vannkanon. Det var rimelig klart at man ikke kom lenger i den retningen, så folk satte seg på rompa og stanset politiets fremmarsj. Ordensmaktens kjøretøy ble dekorert med balonger og dopapir, samt et banner som forkynte at “Kapitalisme er Kannibalisme”. Folk sjonglerte, danset, kledde av seg og kyssa politihjelmer. Slagordet “Hvor er terroristen? På Brno!” ble også messet taktfast.

Dette gjorde selvsagt ikke ende på politiets

blokade, så marsjen tok i retning av Metelkova Mesto – et okkupert, forhenværende, militær-kompleks hvor flere uavhengige, subversive og motkulturelle grupper holder til. Dette var faktisk den eneste mulighet man hadde, ettersom bykjernen var hermetisk lukket. Valget sto mellom å forlate byen, eller å ha fest på det okkuperte huset. På veien dit sperret marsjen flere tungt trafikkerte gater ved å sette seg ned. Og tross denne forstyrrelse i den daglige rutine syntes de fleste trafikanterne å ha større forståelse for demonstrantenes sak, enn hva de hadde for politiet som gjorde byen om til en festning.

A-infos

CIA vil brenne historiebøker

Amerikanske myndigheter forsøker å fjerne kopier av ei offisiell historiebok som beskriver USA's rolle i den blodige massakren mot kommunister som skjedde etter at general Suharto tok makten i Indonesia i 1965. Dokumenter gjengitt i det amerikanske utenriksdepartementets egen historiebok om Indonesia viser at Washington var med og finansierte dødsskvadroner som var aktive i myrderiene, og var også behjelpelige med navnelister over ledende kommunister som skulle likvideres. Flere hundre tusen mennesker skal ha blitt drept i massakren, som dermed er en av de verste ugjeringer som er blitt begått i etterkrigstiden.

Til tross for at dokumentene ble nedgradert for et par år siden, forsøkte den amerikanske etterretningstjensten CIA sammen med landets utenriksdepartement i vår å stoppe trykkingen og distribusjonen av boka. Stoppordren kom imidlertid for sent til å hindre at boka ble sent til biblioteker over hele verden, og byråkratene i utenriksdepartementet ga følgelig ordre om at bøkene skulle kalles tilbake. Dette sensurforsøket ble imidlertid motarbeidet av det universitets-tilknyttede forskningsinstituttet National Security Archive, som skaffet seg en kopi av boka for deretter å legge den ut på hjemmesidene sine på internett. Har du lyst til å kikke på dokumentene som CIA gjerne vil brenne, kan du gå til www.nsaarchive.org. God lesning.

NTB

KAFÉ BLITZ

PILESTREDET 30 C
0164 OSLO
TLF: 22 11 41 80

Oslos garantert billigste!

Middag til 20-30 kr!

Mandag - Fredag 12-18

BLITZ PÅ NETTET: <http://blitz.no>

Zapatisme

– et alternativ for oss

Av Ingeborg Olsdatter Flagstad
Roberto Barrios, Chiapas, Mexico

Bakgrunn: I 1994, samme år som Mexico inngikk frihandelsavtale med Nord Amerika, tok urbefolkningen i Chiapas til våpen for å fremme krav om jordfordeling, helse, utdanning og anerkjennelse av egen kultur og rettigheter. De kalte seg Zapatister etter den nasjonale helten Emiliano Zapata fra revolusjonen i 1910. Etter tre uker med krigshandlinger ble det inngått våpenhvile. Fredsforhandlingene mellom Zapatistene og regjeringen brøt sammen da avtalen som var forhandlet fram ikke ble godtatt av regjeringen. Zapatist-bevegelsen har vokst og inkluderer i dag 38 autonome kommuner, og gjennom en vellykket informasjonsstrategi har de nådd ut med budskapet sitt til en stor del av verden.

Hva har kampen til urbefolkningen i Chiapas med oss å gjøre? Først og fremst har Zapatistenes kamp vist at det nytter å kjempe. De skaper alternativer til storsamfunnet gjennom de autonome kommunene, som er et konstruktivt bidrag til kampen mot frihandel og globalisering av den nyliberalistiske økonomimodellen. De viser i praksis at det finnes alternativer til markedsliberalisme. At mennesket ikke er prisgitt disse kreftene, som ofte blir omtalt som naturgitte.

I og med at de ikke ønsker å jobbe innen statlige politiske strukturer, er det vanskelig å plassere Zapatisme i forhold til politiske retninger. De har blitt kalt kommunister og sosialister, men merkelappene passer aldri fullt og helt og blir ikke hengende lenge ved. Gjennom alternativene de skaper, er de mer konstruktive enn mange andre motstandsbevegelser, som ofte bruker mer krefter på å vise hva de er mot enn hva de ønsker. I motsetning til mange andre revolusjonære bevegelser ønsker ikke zapatistene å ta over styringa av staten, verken med våpen eller ved valgurnene. Zapatistene ønsker makthavere som virkelig representerer folket, som styrer adlydende, og ikke utnytter maktposisjoner til å fremme egne interesser.

Zapatismen forener ulike folks protest i en kamp, uten at mangfoldet går tapt.

Bøndene i Chiapas ble presset over grensen til hva de kunne godta. Eksempelene fra denne delstaten viser konsekvensene av markedsliberalisme på sitt mest ekstreme. Småbøndernes skjebne er avhengig av svingningene i priser på verdensmarkedet. En kraftig reduksjon i kaffeprisene i tidsrommet 1996 til 2001 har fått fatale følger for de allerede marginaliserte bøndene. I løpet av de siste førti årene har det blitt cirka 10 millioner færre bønder i Mexico, og fra å være selvforsynt med mat på 1960-tallet, blir nå over halvparten av mais og bønneforbruket importert fra USA.

På overflaten ser det ikke ut til at problemene til urfolket i Chiapas har noe med oss å gjøre. Ser man derimot nærmere etter er det lett å få øye på parallellene. I Norge merker vi, om enn ikke i like stor grad, virkningen av markedsliberalismen i form av mangel på kontroll over eget liv og en følelse av maktesløshet. Sentralisering av makt fører til at beslutninger blir tatt langt fra de som vet hvor skoen trykker. Konsernledelser kan sitte på den andre siden av jordkloden og ta beslutninger som fører til at arbeidsplasser går tapt, uten å måtte stå ansikt til ansikt med ofrene. Småbutikkene blir nedlagt fordi de store matvarekjedene kontrollerer distribusjonen av varene. Nasjonalstater kan ikke lenger forby import av

bestemte matvarer på grunn av inngåelse av internasjonale handelsavtaler. Frykten for å havne utenfor "det gode selskap" er sterkere enn frykten for følgene av matsminke og genmanipulering.

Følelsen av maktesløshet er farlig. Den gjør menneskene handlingslammede og gjør det van-

skelig å finne mening i det livet man lever. Til tross for store ulikheter, har vi en ting felles med Zapatistene i Chiapas; vi er alle som marionettdukker i et internasjonalt spill om ressurser og makt. Overalt i verden blir individer, familier, lokalsamfunn og økosystemer ruinert.

Behovet for koordinering av kampen og at folk tar ansvar over egne liv har aldri vært større. Zapatistene har gått foran på begge disse områdene. Folk demonstrerte i hopetall i Seattle, Washington, Praha og Göteborg mot globalisering av handelsmonopolene til multinasjonale selskaper, men demonstrantene er ikke godt nok samkjørte. Zapatistene har blåst nytt liv i samkjøringen av motstandsbevegelser. Gjennom det internasjonale møte for en solidarisk verden i 1996, engasjerte de feminister, naturvernere, fredsaktivister, arbeidere, jordløse, arbeidsløse og selvbergingsbønder til å jobbe sammen for å koordinere motstanden. De diskuterte hvordan de kan bygge alternativer. Det gir oss tro på at det går an å stå i mot og at vi sammen kan lykkes. Problemene våre har samme røtter og kan derfor ikke betraktes adskilt. Zapatistenes kamp er vår kamp, og vår kamp er deres kamp.

Kilder:

Bill Weinberg (2000): *Homage to Chiapas*.
Chiapaslink (2000): *The Zapatistas. A rough guide*. FN's Latin-Amerika indeks, 1994.
Foto: Ingeborg F. og Ferenc Worum

Ta tilbake ditt eget liv

Av Zelomi GMB

BARNET SOM ER I OSS
FORSVINNER EGENTLIG ALDRI
DEN HYLER OG LER TIL TROSS
FOR ALL REDSEL OG SLAVERI

BARNET SOM SOVER SÅ SØTT
OG USKYLDIG I ROVDYRAS VERDEN
ER ALLTID DØMT TIL Å BLI MØTT
MED DEN VIRKELIG KNALLHARDE
SVERDEN

FOR SELV FINNE UT OM HAN ER
VERDIG TIL Å INNVIES I FERDEN

...SOVENDE BARN, SE, LYTT OG LÆR
SÅ DU KAN NÅ TIL DEN VIRKELIGE
VERDEN

OG NÅR FERDEN ER STARTET
VIL DU GÅ PÅ EN SOLID BAKKE
FOR NÅR DU VET AT DU VET
ER DET ALDRI NOE VEI TILBAKE

Drikker tanker

Av Zelomi GMB

AV ALLE MULIGE TING
ER DET SOM SKJER DET MEST UMULIG.
BARE TENK! DET SOM EGENTLIG SKJER
NÅR MAN FØRST TENKER PÅ DET
OG VIRKELIG HUSKER AT MAN TENKER
PÅ DET
ER AT DET MAN TENKER VIRKELIG
SKJER
OG DET BLIR HELT UTROLIG

ETT BILDE DU KJENNER DUKKER OPP
FRA INGENSTEDS DU HAR VÆRT FØR
OG NÅR DU FØRST INNSER DET
ER DET SOM OM DU LUKKET OPP EN
DØR
ELLER SOM EN LYSBRYTER SOM BLIR
SLÅTT PÅ
SOM EN FORTID SOM PLUTSELIG DØR
FORDI EN DØR GÅR OPP
(OG jeg DØR OG en DØR
ER ETT OG SAMME ORD
SOM HAR TO FORSKJELLIGE BETYD-
NINGER)

DET SOM SKJER
ER TANKER DU OPPLEVER
DU TENKER NÅR DU BER
OG NÅR DU PRØVER Å OVERLEVE
OG DE BILDENE DU BRINGER FRAM
UTEN Å TENKE AT DU TENKER
ER SMÅ SLURKER AV EN DRAM
SOM DU SVELGER MENS DU LEVER

FUTURUM FORLAG: Hjelmsgate 3 – 0355 OSLO Tlf/fax: 22691284
gateavisa@senswave.com www.gateavisa.no

"Dette er en fascinerende og original bok, basert på grundig forskning. Alle har noe å lære av den, ikke minst de som påstår at cannabis er en nykommer i norsk rusflora."

– Professor i sosialantropologi,
Thomas Hylland Eriksen

Landbruksministeren vil åpne for dyrking av industriell hamp

Les om alt du vil vite om cannabisplanten, dens kulturhistorie og bruksområder i vår nye bok – og den er trykket på hampepapir!

Inn i hampen – historien om en mangfoldig urt

Av Jan Bojer Vindheim m/forord av prof. Nils Christie

Inn i hampen – historien om en mangfoldig urt tar på en spennende og dyptgående måte for seg kulturhistorien til hampeplanten, vår kanskje eldste og mest allsidige kulturplante – men også mest omstridte og underkjente. I boka siste del drøftes skadevirkninger av hasjisbruk og norsk narkotikapolitikk. Inn i hampen er pensum for den som vil holde seg oppdatert om framtidens råvareleverandør til alt fra klær, brensel, bygningsmaterialer og papir til mattilsetning, kosmetikk og medisin – og for alle som vil ha fakta om hampeplantens mest omtalte produkter; rusmidler som hasj, marihuana, bhang og ganja.

Jan Bojer Vindheim har gitt ut en rekke diktsamlinger og boka "Vestens Mysterier". Han var med å starte Gateavisa i 1970 og er idag representant for Miljøpartiet De Grønne i Trondheim bystyre.

KJØP BOKA DIREKTE FRA OSS!

Betal inn 230 spenn til bankgirokonto 1254 05 07013, og vi sender boka så fort betalingen er registrert.

Eventuelt kan du fylle ut kupongen nederst på siden, og vi sender boka i postoppkrav. Oppkravsgebyr kommer da i tillegg.

Husk navn & adresse!

Abonnér på Gateavisa!

- fordi det er **billigere** for deg. Et tjuve nummers abo koster 330,-; dvs. 16.50 pr. nr.
- fordi det er **tryggere** for deg. GA 150, 154, 155 og 158 ble utsolgt i sin helhet. Med abonnement går du ikke glipp av noe.
- fordi det er **sikrere** for oss. Gateavisa får en mer stabil økonomi.

Innsatte får gratis abonnement på Gateavisa!

Sitter du sperret inne i fengsel eller på annen institusjon får du gratis abonnement fra oss. Send oss navn og adresse og opplysning om hvor lenge du sitter/ligger, slik at vi vet hvor langt abo du skal ha. Skriver du ikke lengde fører vi deg opp med et 4-nr. abonnement.

Et abonnement gir: Mer til deg, mer til oss. Mindre til Narvezen

☐ Abonnement for 6 nr: kr 120.- (kjiping)

De følgende abonnementene inkluderer
Leonard Borgzinnens *Anarki & Adel*

☐ Abonnement for 10 nr: kr 190.-

☐ Abonnement for 15 nr: kr 250.-

☐ Abonnement for 20 nr: kr 330.-

☐ Inn i hampen: kr 230.-

☐ 50 gamle nr av Gateavisa 1976-1997: kr 475.-

Send meg straks de følgende avisene á kr 25.-
(løpende nummerering):

Navn.....
Adresse.....
Postnr/sted.....

Alle priser inkluderer porto. Oppkrav kommer i tillegg

Kan sendes
ufrankert i
Noreg
Gateavisa
spanderer
porto

bREV

SVARSENDING

Avtale nummer
117/04/14

Til
Futurum Forlag
Hegdehaugen Postkontor
0308 OSLO

hei fadderi og

fadderullan dei

semiotisk front

FREE WILLY FORSKNINGSEFANGST

det er bare dødsfett!

